

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

PAR 1918. GADA
18. NOVEMBRA
LATVIJAS
ATJAUNOŠANU!

→ 2. lpp.

REPLIKA
PAR VILKU, EURO UN
REFERENDUMU

→ 3. lpp.

VAI LATVIJAS
LAUKSAIMNIECĪBAI
IR NĀKOTNE?

→ 5. lpp.

Par Otrā pasaules
kara dalībnieku
SAMIERINĀŠANU

→ 6. lpp.

APSVEIKUMI

2013. gada vēlējums: Tiesisku mērķu sasniegšanai – Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju! Krievvalodīgos okupantus ar visiem pēcnācējiem aizraidīt pāri Latvijas brīvvalsts robežšķirtnei – Abrenes novadiem, atpakaļ neskatoties!

Silvija Muižniece

Dievpalīgu un tālākas sekmes novēl neatkarīgās dievturu draudzes SIDABRENE vārdā –

Tomariņu Kārlis
Inženierzinātņu doktors,
bij. LNF priekšsēdētāja vietnieks

Gadu mījā novēlu: lai piepildās ieceres, lai 2013.gads kļūst par dekolonizācijai veltītā darba augļu ienākšanās gadu, lai no darba sprieguma virsotnes ik dienu jo spožāka ir saskatāma latviešu tautas rītausma!

Eva Bule

**8.Valmieras aizsargu pulka vadības
LSA Valmieras nodaļas
Apsveikums aizsargiem, aizsardzēm, karavīriem,
veterāniem, mūsu organizāciju
atbalstītājiem un labvēļiem.**

Lai iecerēm dzīvei, darbiem labvēlīgs Jaunais gads!
Tauta dzīvo cerībā, ka reiz tā diena beidzot nāks, kad būs īsta brīvība, Cilvēks, zeme atdzimt sāks.

Lai katrā ģimenē un sētā,
Kur latvju vārdi skan,
Ir galdā rudzu maize svētā,
Un maizei līdzī miers un prieks!
Visbaltāko laimi Latvijai!
Ticību un rosmi vēlot,

**Guntars Konters, Aina Mūrniece, Māris Priede,
Jānis Trezums, Ilze Atlāce, Juris Trezums**

EIRO IEVIESĒJU LOĢIKAS NELOĢISMS

Saruna ar bijušo Saeimas Ārlietu komisijas vadītāju **Aleksandru Kiršteinu**

**AR KO
IESIM KOPĀ?**

DDD: Lielākā daļa sabiedrības ir pret eiro ieviešanu 2014. gadā. Kāda ir jūsu nostāja pret lata nomaiņu ar eiro?

Aleksandrs Kiršteins: Gribētu, lai Latvijā būtu sava aktīva, stabila un neatkarīga monetārā politika, kāda tā ir, piemēram, Šveicē vai Islandē. Lats ir stingri piesaistīts eiro un

tenot nacionālu monetāro politiku.

DDD: Pagājušā gada nogalē Saeimā pirmajā lasījumā apstiprināja likumu "Par euro ieviešanu". Daudzi latvieši bija nepatīkami pārsteigti par tā saucamās Nacionālās apvienības deputātu atbalstu eiro. Nav noslēpums, ka pirms šī balsojuma partija "Visu Latvijai!" rīkoja ekspertu diskusijas par šo jautājumu. Zinu, ka arī jūs tajās piedalījāties. Vai

/// Nobalsojot referendumā, mēs neteicām, ka, sabrūkot eirozonai, mēs tai pievienosimies."

pēc būtības ir tikai eiro surogāts.

Sobrīd mums ir divas alternatīvas: vai nu mēs ieviešam eiro, vai arī saglabājam latu kā Latvijas – neatkarīgas, suverēnas valsts – valūtu. Otrajā gadījumā būtu jāatkāpjas ne tikai pašreizējai Latvijas Bankas vadībai, bet arī valdībai, jo būtu nepieciešami cilvēki, kuri spētu īs-

tiešām uzaicinātie eksperti bija par eiro ieviešanu, ko ar savu balsojumu atbalsta "VL!" deputāti?

A.K.: Eksperti neatbalstīja valdības vēlmi ieviest eiro jau 2014. gadā. Piemēram, Vilnis Zakrevskis neapstrīdēja eiro kā tādu, bet apšaubīja tā ieviešanas datumu, jo ir neapdomīgi pievienoties eirozonai, kad Eiropas Savienībā ir ekono-

miskā krīze. Pretargumenti, kurus izteica finanšu ministrs Vilks un Ministru prezidents Dombrovskis, bija tādi, ka mums neesot citas alternatīvas, jo lats ir piesaistīts eiro, latam nav "brīvi peldošs" kurss.

Svarīgākais arguments, kādēļ nevajadzētu steigties ar eiro ieviešanu, ir tas, ka, pirmkārt, tautai nav darīti zināmi visi materiālie iz-

devumi, kas būs papildus tiem 200 miljoniem eiro, kas Latvijai ES budžetā būs jāiemaksā piecu gadu laikā. Ir arī tā sauktais rezerves fonds, kurā jātur nauda gadījumam, ja situācija pasliktinās. Šis rezerves fonds var būt arī lielāks par vienu miljardu.

Turpinājums 4. lpp.

Divdesmit viens zaudēts gads

Antons Dundurs

Jau divdesmit viens gads pagājis nosacītas neatkarības apstākļos. Reālas valsts neatkarības un brīvības joprojām nav. Nepārtraukti dzirdam Maskavas vaidus par šeit zaudētām, nerealizētām impēriskām iespējām. Kopīgā korī un saskaņoti ar Krievijas varas pārstāvjiem naida asaras par zaudētām privilēģijām, lej šeit vēl mītošie, okupētājvalstij piederīgie krievzemju kolonisti.

Latvijā visus šos gadus valdības grožus savās rokās turēja tādas valdības, kuras vairāk rūpējās par personisko labklājību, aizmirstot latviešu tautu, kas valstiskās neatkarības ideju stingri uzturēju visus okupācijas gadus. Neatkarības vārdā tika ziedotas tūkstošiem tautiešu dzīvības, Sibīrijā un Tālajos Krievijas ziemeļos pārciesti izsūtījuma un verdzības

gadi. Nožēlojami, ka šā brīža situācija Latvijā nav no patīkamākajām, jo, kā redzam, visas mūsu "mīlās" valdības nav ķērušās pie galvenā valsts izdzīvotības jautājuma – **pie okupācijas seku likvidēšanas**. Būtībā veidot Latviju par stabilu un plaukstošu valsti ir aizmirsts.

Privatizācijas lauri un apjomīgie, nepelnītie ieguvumi no tās ir aptumšojuši valsts vareno vadoņu un vadonišu prātus. Ar lielu aizrautību darbojoties "prihvatizācijas" laukā, tika "aizmirsts" par kolonistu nelikumīgo klātbūtni valstī. Kāpēc tika "aizmirsts" pienākums kolonistus repatriēt, kaut arī tie visus šos gadus par sevi skaļi atgādina – brutāli skaļi un nepārtraukti veic nepakļaušanās akcijas pret mūsu valsts varu, valsts likumiem? Viņi pastāvīgi izvērza nepieņemamas, pretlikumīgas, Krievijas impēriskām interesēm at-

/// Valsts vara, tās attiecīgās struktūras un dienesti nepieciešamo pretsparu šiem Latvijas naidīgajiem spēkiem pienācīgi neizrāda – viņus neizraida no valsts!"

bilstošas prasības. Privatizāciju un neizdarību dēļ valstī nav stabilitātes, nav panākta (nav iespējama) labklājība.

Jūtot valsts varas bezspēcību, neatkarīgai Latvijas valstij naidīgie spēki arvien aktīvāk un agresīvāk rīko vienu pēc otras pretvalstiskas un pretlatviskas akcijas, kas jau nopietni apdraud Latviju kā 1918. gada 18. novembrī dibināto latviešu valsti,

par kuru tik daudz asiņainu kauju ticis izcīnīts. Brīvas un neatkarīgas Latvijas ienaidnieki uztur prasību krievu valodas apstiprināšanai par otro "valsts" valodu Latvijā, kā arī par Latvijas pilsonības piešķiršanu visiem no okupētājvalsts PSRS (Krievijas) iebraukušajiem militāristiem un kolonistiem.

Turpinājums 7. lpp.

APSVEIKUMI

*Turiet savu zemi ciet!
Zeme taisās projām iet.
Projām iet ar svešām kājām,
Prom ar šūpuļiem un mājām –
Turiet ciet.
Savu zemi paturēt –
Savas mātes valodiņu;
Valodiņa zemi tur,
Zeme tur valodiņu.
Nevaram – viens bez otra nevaram!
Vienam zūdot, otrs mirst;
Vienam otrā turoties,
It neviens mūs neizšķirs.
/Andrejs Eglītis/
Jūsu darbīgajam kolektīvam: lielu izturību un daudz
veiksmes Jaunajā gadā novēl –*

Gina Rudēvica

Jaunajā gadā veiksmi un panākumus, vienojot latviešus, lai tauta var pretoties Rietumu kosmopolitiskajām preversijām un Krievijas imperiālisma tieksmēm nostiprināt okupācijas ieguvumus Latvijā!

Leons Laitāns

*Lai zaļās egles sīkstums cerībām
Un sirdīb miers, ko Ziemassvētki dod,
Bet vērtības priekš dienām nākamām
Mums pašiem sūrā darbā jāatrod
/Kornēlija Apškrūma/
Visam “DDD” kolektīvam tikpat radošu, panākumiem
bagātu 2013.gadu!*

Māris Lācis

Lai Jums Jaunajā gadā nepietrūkst spēka un gudrības turpināt cīņu par latvisku Latviju!

Ansis Šnore

*Gaiši, gaiši ziemas naktīs
Deg pie debess zelta zvaigznes...
Gaišāki lai, tēvu zeme,
Deg tev tava vada zvaigznes!
Tava labā vada zvaigzne
Lai deg mūžam gaiša, spodra,
Mudināti, skubināti:
“Esi modra! Esi modra!”
/Plūdons/
Gaišāku, cerīgāku un brīves gaidošu 2013.gadu!
Visam “DDD” kolektīvam vēl*

Emisiņu ģimene Durbē

VĒSTULE

Sesks vīstu kūti

Ne “integrācija”, ne “izlīgums”, bet deokupācija un dekolonizācija Latvijai ir vajadzīga! Kā nu ne?!

Ap 50 tūkstošiem atvaļināto Padomju virsnieku vēl joprojām burtiski sēž mums uz kakla, jo Latvijā saņem pensijas, ko es viņiem maksāju (man jāmaksā) no saviem nodokļiem. Kāds te var būt izlīgums?!

Ap 200 tūkstošiem civilokupantu priecājas, ka viņiem, kā nepilsoniem nav jārunā latviski, bet viņi bauda Eiropas Savienības pilsoņu tiesības, apsūdz Latviju cilvēktiesību pārkāpumos un saņem tūkstošus lielas kompensācijas. Kāds te var būt izlīgums?!

Vāvuļot par “izlīguma likumu” starp Otrā pasaules kara dalībniekiem, kad šo tiešo dalībnieku nu jau vairs reāli kā šķira nav, jo tie visi teju jau būs izmiruši, var tikai *aitasgalvas*, kas akli seko *aldermanēm*, *muižniekiem*, *ēlertēm* un *bērziņiem*.

Pa to laiku žids V. Lindermans ir “atklājis” jaunu tautību – latgaliešus – un mierīgi gatavo Latgales autonomiju, lai pēc tam atdalītos no Latvijas un tikpat mierīgi pievienotos Abrenes novadam jeb “lielajai brāļu tautu saimei”.

Ne jau velti Izraēla ir pamanījusi, ka latvieši zaudē krieviem savu valsti. Arī mēs paši redzam, ko spēj viens Lindermans, bet, plūkdami savā starpā kā gaiļi, neredzam, ka vīstu kūti jau saimnieko sesks...

Te jau vairs nav jāpiesauc Tālavas taurētājs, jo ķēniņa Miervalža vīri guļ Tīrelpurvā, Volhovas-Lovates purvajos un Gulaga “kaulu fabrikās”.

Kamēr “istie” aizsargi, “istie” Daugavas Vanagi un “istie” patrioti savā starpā nespēj cits citu pārliecināt par savu “istenumu”, tikmēr sesks savu jau būs paveicis...

Gunārs Terinks

PAR 1918. GADA 18. NOVEMBRA LATVIJAS ATJAUNOŠANU!

*Biedrības “Nacionālā apvienība” valdes loceklis **Aivars Andersons** “DDD” redakcijai atsūtīja savas organizācijas vēstījumu gadumijā. “Nacionālā apvienība” iestājas par 1918. gada 18. novembrī dibinātās Latvijas Republikas atjaunošanu un savu nosaukumu ir reģistrējusi daudzus gadus pirms “VL-TB/LNNK”. Vairāk par šo organizāciju mūsu lasītāji var uzzināt, klausoties Radio Merkurs raidījumu “Gaismas pils” (otrdienās plkst. 18.00 ar atkārtojumu svētdienās plkst. 10.00) vidējos viļņos (AM) 1485 kHz frekvencē vai internetā: www.radiomerkurs.lv. Atgādināsim, ka raidījumu “Gaismas pils” vada “Nacionālās apvienības” valdes loceklis **Juris Lapinskis**.*

Biedrības “Nacionālā apvienība” VĒSTĪJUMS GADU MIJĀ

Aizvadītais gads, tāpat kā pirms gada, ir devis jaunu ieguldījumu cīņā par uzvaru Latvijas otrajās Brīvības cīņās. Ja pirms gada mēs atradām ceļu, kas uz to ved, tad tagad arī zinām, kas darāms, lai drīzāk varētu to sasniegt. (sk. www.na-apvieniba.lv).

Vienīgais, ko vēl neizdevās panākt, ir vajadzīgais šī ceļa gājēju avangarda – p/o (politiskas organizācijas) NA dalībnieku dibinātāju skaits. Bet tas nebija atkarīgs tikai no mums. Tas joprojām ir atkarīgs no visas latviešu tautas nacionālās pašapziņas brieduma pakāpes, kas vēl nav sasniegusi to līmeni, kāds vajadzīgs kopīgas, mērķtiecīgas darbības uzsākšanai.

Tomēr tas nenozīmē, ka tāds līmenis nevarētu tikt sasniegts jau tuvākā laikā. Mēs joprojām ceram, ka tā notiks, un esam arī pārliecināti, ka latviešu tautas un Latvijas kā nacionālas valsts pastāvēšanai citas iespējas nav un nevar būt. Pamats tādai pārliecībai ir apstākļi, ka jebkāda informācija par istās NA darbību un tās mērķi joprojām tiek pilnīgi noklusē-

ta visos tautai pieejamos pašreizējās valsts varas kontrolētos plašsaziņas līdzekļos – laikrakstos, radio un televīzijā. Turklāt tautas maldināšanai pašreizējās valsts varas sastāvdaļa – VL-TB/LNNK – tajos joprojām tiek saukta par “Nacionālo apvienību” (!). Tā dara, zinot, ka tautas vairākums joprojām naivi tic oficiāli teiktiem vai drukātiem vārdiem.

Pēc būtības tā ir varas, visos četros līmeņos, ļaunprātīga izmantošana.

Var tikai minēt, kāds būtu rezultāts, ja arī istajai NA būtu kaut niecīga daļa no tās iespējas, kāda joprojām ir pašreizējai valsts varai tautas sabiedriskās domas veidošanā, izmantojot tās kontrolē esošos plašsaziņas līdzekļus. Tas droši vien būtu daudz ietekmīgāks un varbūt arī pietiekams tā latviešu tautas nacionālās pašapziņas līmeņa sasniegšanai, kāds vajadzīgs kopīgas, mērķtiecīgas darbības uzsākšanai, lai atgūtu atņemtās tiesības būt pašai saimniecei savā zemē un dzīvot tajā pēc pašas lemtiem likumiem. Tas tad arī būtu pašreizējās, prettautiskās

valsts varas beigu sākums.

Tā varētu notikt, ja istajai NA jau nākošgad izdotos kļūt par oficiāli reģistrētu politisku organizāciju. Tādēļ, visticamāk, pašreizējā valsts vara visiem iespējamajiem līdzekļiem centīsies to nepieļaut, kaut tas pierādītu pilnīgu demokrātijas trūkumu tās izveidotajā valsts pārvaldes sistēmā.

Šobrīd vienīgā iespēja istajai NA brīvi paust savu viedokli par valsti notiekošo ir tās mājas lapa internetā www.na-apvieniba.lv. Tajā ievietotajās publikācijās ir rodams pietiekams priekšstats par NA viedokli latviešu tautai un Latvijai kā nacionālai valstij aktuālākos, būtiski svarīgākos jautājumos pašreizējos apstākļos.

Varbūt tādēļ istās NA mājas lapas popularitāte arī aizvadītajā gadā ir ievērojami augusi. Līdzšinējais tās atvērums skaits ir 14668 un tas joprojām strauji turpina pieaugt.

Mūsaprāt vajadzīgais latviešu tautas nacionālās pašapziņas līmenis tiks sasniegts tad, kad tās vairākums būs pārliecināts par šādu secinājumu patiešumu:

– Valsts, kādā pašreiz dzīvojam, t.s. 4. maija republika, nav 1918. gada 18. novembrī proklamētās, neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas Republikas (LR) tiesiskā pēctece, bet ir atkarīgās un nedemokrātiskās Latvijas PSR tiesiskā pēctece, ar visām no tā izrietošām sekām.

– Juridiski joprojām pastāvošās LR faktiskā atjaunošana iespējama vienīgi starptautiski atzītā, tiesiskā ceļā, vienīgi ar tās tiesiski likumīgo pilsoņu līdzdalību.

– Tiesiski likumīgās LR

faktiskas atjaunošanas priekšnoteikums ir konsekvēnta bij. PSRS okupācijas seku likvidācija.

– Tiesiski likumīgās LR politiskā ideoloģija var būt vienīgi nacionālisms, jo vienīgi tas spēj aizsargāt savu samērā mazo tautu un valsti no pastāvīgiem ārēju, naidīgu spēku tiķojumiem. Tādēļ latviešu tautas un Latvijas kā nacionālas valsts pastāvēšanu var nodrošināt vienīgi Vienota, patiesi nacionāla politiska organizācija, kurai nav nekādu savtīgu interešu, kas pakļauta vienīgi latviešu tautas un tās valsts kopējām interesēm.

Secinājumam par valstu tiesisko pēcteci jāpiebilst, ka II pasaules karā uzvarējušo lielvaru un to ietekmē esošo valstu 4. maija republikas atzīšana par LR tiesisko pēcteci, nevar būt arguments, kas to apliecina, jo ir tikai mēģinājums izvairīties no atbildības par līdzdalību kara laikā pastrādātajos noziegumos pret cilvēci (Teherāna, Jalta, Potsdama). Mūsaprāt, nevienu tautas un tās valsts nākotni nevar veidot uz noziedzīgiem pamatiem. Tas jau iepriekš ir lemts neveiksmēi.

[..]

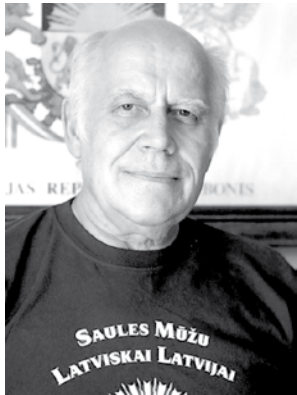
Ka t.s. 4. maija republikā zināmā mērā joprojām valda bailu atmosfēra, liecina kaut vai tas, ka vairums jebkādu viedokļu paudēju savam sacītajam parasti pieliek arī jautājumu “ja”, kam nav nekāda jēga, tā instinktīvi mēģinot vismaz daļu atbildības par sacīto uzvelt kādam citam.

[..]

Lai jums veicas!
s/o “Nacionālā apvienība” Valde

Publicēts saīsināti

LATA PRETINIEKU CENZŪRA?

Lotārs Stūre

PSRS okupācijas režīmā politiski represēts brīvības cīnītājs

Satversmes 100. pants skan šādi: “Ikvienam ir tiesības uz vārda brīvību, kas ietver tiesības brīvi iegūt, paturēt un izplatīt informāciju, paust savus uzskatus. Cenzūra ir aizliegta.”

Es zinu, ko cenzēja okupācijas laikā. Tur pašcenzūru veica redaktori. Bet, ko cenzē interneta vietne “Draugiem.lv”? Manuprāt, “Draugiem.lv”, maskējoties aiz vārda “KĻŪDAS”, neļauj man publicēt rakstu pret eiro ieviešanu, nav draugos ar pamattiesībām un likumiem. Varbūt tādi vārdi kā okupants, žids, kangars nav atļauti?

4. maija režīmā notiek visatļautība, un šeit katrs kundziņš var uzspļaut latvju tautai, latviešu valodai, Latvijai, nacionālām vērtībām un potēt svešo internacionālismu, ko okupanti nespēja pilnveidot.

Jāpiebilst, ka zemiska ir arī Saeimas deputāta Judina rīcība, kurš jau 2 mēnešus man neatbild par čēkas atmaskošanu. Starp citu, okupācijas gados atbildes tika sniegtas 30 dienu laikā. Saņēmu pat atbildi uz latviešu valodā rakstītu iesniegumu Brežņevam

par atteikšanos no PSRS pilsonības, kopā ar mūsu pasēm, kad to vēl papildus pārraidīja “Radio Brīvā Eiropa”...

Man nav saprotama visatļautība, ko veic visa veida cenzori, arī “Draugiem.lv”, ja viss rakstītais atbilst patiesībai un nav lietoti rupji vārdi un pornogrāfija. Protams, teksts nav rakstīts caur puķēm, jo patiesība *latvijiešiem* ar saliektu muguru nebūs pa spalvai.

Izrādās, mans patiesais raksts bija kā nāves bailes “Draugiem.lv” cenzoriem, jo atmaskoju eiro afēru, kuru veic kosmopolitu (mankurtu) kangari. Dažreiz kādam par labu kalpošanu kādu grasi arī atmet, un uz to rēķina acimredzot viņiem šķiet, ka var pārkāpt Satversmes 100. pantu un ieviest cenzūru...

Vai manā rakstā, kurš publicēts turpinājumā, ir kas aizliegts, to var pārliecināties ikviens.

EIRO IEVIEŠANAS AFĒRA

Satversmes 2. pants skan: “Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai.”

Diemžēl augstos posteņos savēlētie, līdz pat varas elitei, piemirst šo svarīgo likuma pantu un to, ka viņi ir tikai kalpi sava saimnieka – latvju tautas – priekšā. Tas sevišķi nozīmīgi ir tagad, kad ar varu, viltu un meliem grib mums uzspiest svešo eiro.

Tādi paši meli un solījumi par leiputriju pie piena upes ķiseļa krastos tika solīti arī pirms iestāšanās Eiropas Savienībā. Toreiz tika zvērēts, ka cenas nepaaugstināsies un dzīves līmenis nesamazināsies. Latviešiem būs arī līdzvērtīgas tiesības ES struktūru pārvaldē, un visiem būšot vienlīdzīgas tiesības arī subsīdiu sadalē.

Turpinājums 7. lpp.

REPLIKA PAR VILKU, EURO UN REFERENDUMU

Eva Lūse

žurnāliste

“Par eiro ieviešanu referendumā nav jālemj, šādu jautājumu izlemšana ir jāuztic ekspertiem,” – tā decembra sākumā intervijā sacīja finanšu ministrs Andris Vilks.

valsts pamatiem, tautas vairākumu un tamlīdzīgām lietām, to dzirdot izsaucās: “Tā nu gan nē, Vilka kungs! Vai mūsu valstī būtu notikušas kādas negriezeniskas pārmaiņas, ko mēs, pilsoņi, nebūtu pamanījuši? Vai esam deleģējuši jums izlemt, kuri jautājumi būtu nododami tautas nobalsošanai un kuri ne? Vai varbūt jums ir izstrādāta metodoloģija, kas būtu tautai lemjama jautājumi un kuri ne?”

Ir saprotams Jūsu teiktā zemteksts: sak, tauta stāviet pie ratiem, mēs paši labāk zināsim! Par to šaubu nav, ka jūs labāk zināt, bet jautājums ir tadā vienkāršā vārdā kā DEMOKRĀTIJA. Patik Jums tas vai ne, bet šī vārda defi-

“Demokrātija ir politisks režīms, kur augstākā vara pieder tautai, pilsoņu vairākumam, kas tieši vai ar vēlētu pārstāvju starpniecību izlemj svarīgākos valsts dzīves jautājumus.”

Lai vēl vairāk iecementētu finanšu ministra teikto, ka referendums par eiro nav jāriko, tās pašas dienas pēcpusdienā arī premjers Valdis Dombrovskis nāca klajā ar paziņojumu, ka Latvija neiekļusies eiro ieviešanas termiņos, ja valstī tiks rīkots referendums. Bet kā tad tā? Vai abiem augstajiem kungiem nebija zināms, ka jau kopš 2012. gada sākuma tautas absolūtais vairākums ie-

bilst pret nacionālās valūtas maiņu? Bija pietiekams laiks rīkot referendumu gan vasarā, gan rudenī. Tikai problēma ir cita. Šķiet, tika domāts, ka būs kā vienmēr – piešķirs naudu propagandas mašīnas iedarbināšanai, “skallos smadzenes”, un beigu beigās jau tauta sapratis, kam jāklausa un kas jādara. Bet notika citādi, un “smadzeņu skalošana” šoreiz notika tik nemākulīgi un kusli, ka neizdevās. Turklāt jebkurai smadzeņu skalošanai arī ir robeža, jo

vienreiz noticeja un nenotika, otrreiz, trešoreiz, un tad pienāk reize, kad vairs nenotic “uz vārda”, grib dzirdēt argumentus, grib dzirdēt ieguvumus, analīzi un godīgi izklāstītus zaudējumus, un tikai tad pieņemt izsvērtu lēmumu.

Otrs, kas pārstiedz premjera izteikumos, atvainojiet, bet tie nedaudz atgādina šantāžu: ja nedarīsīt tagad, nedarīsīm nemaz! Tā dzīvē nemēdz būt, īpaši gadījumos, kad divas puses slēdz ilgtermiņa saistības. Nevienš precinieks iecerētajai neuzstāda ultimātu: vai nu precī manī 2014. gada 1. janvārī, vai nelaulājamies vispār. [...]

Un, ja mēs atgriežamies pie tā, ko ierasti saprotam ar vārdu “demokrātija”, tad referendumus par iestāšanos eirozonā noteikti pieder pie svarīgajiem tautas un dzīves notikumiem, par kuriem tautai būtu jābalso. Un, ja gadījumā kaut kas nav mainījies, tad šis likums joprojām ir saistošs gan premjeram, gan finanšu ministram.

PAZIŅOJUMS

Notiks plaša atmodas manifestācija Doma laukumā “Par tautas dzīvību!”

Vairākas sabiedriskās organizācijas (Jāņa Čakstes demokrātijas un ilgtspējīgas attīstības biedrība, “Asociācija Ģimene”, Latvijas Ordeņu brālība u.c.) barikāžu aizstāvju atceres dienā 20.janvārī aicina ikvienu patriotiski noskaņotu cilvēku Latvijā rast iespēju atbraukt uz Rīgu, lai piedalītos atmodas manifestācijā “Par tautas dzīvību!”.

Tautas sapulces mērķis ir aicināt Latvijas iedzīvotājus solidarizēties, lai no jauna vienotos par Atmodas laika ideāliem – suverēnu, brīvu un demokrātisku Latvijas valsti, godīgu un atbildīgu nacionālo politiku, kas nodrošina pamatvērtību saglabāšanu, sociālo taisnīgumu, tautas fizisko un garīgo uzplaukumu.

Tautas sapulce notiks barikāžu atceres laikā 20. janvārī no plkst. 15.00 līdz 16.30.

Tautas sapulces rīkotāji:
Jāņa Čakstes demokrātijas un
ilgtspējīgas attīstības biedrība
“Asociācija Ģimene”
Latvijas Ordeņu brālība
Sīkākai informācijai:
eva.luse@gmail.com, tālr.29283653

“DDD” redakcijas komentārs.

Informāciju par tautas sapulci, lūdzot to publicēt, mums atsūtīja žurnāliste Eva Lūse, kas nesen aizgāja no Latvijas Radio ziņu dienesta vecākās producentes amata, savu izvēli pamatojot, ka Latvijas Radio ir liberālo varnešu rupors. Ja mūsu avīzes lasītāji nolemj piedalīties tautas sapulcē 20.janvārī, tad aicinām ņemt līdzi plakātus, kuru teksts pieprasa veikt Latvijas dekolonizāciju, jo bez okupācijas seku novēršanas tautas dzīvību nav iespējams izglābt!

VĒSTULE

“Brīve, brīve, kas tā brīve, Ja tev savas zemes nav!”

Kļuvis zināms, ka “Latvijas Valsts meži” (LVM) vēlas pirkst likvidēt krievu armijas poligona zemes Zvārdē, kur 20 gadus ticis tīrīts no okupantu pamestajām sprāgstvielām – uzceltas, iekoptas mājas, ierīkotas saimniecības. Jautājums: kāpēc LVM pēkšņi ievajadzējies Zvārdes zemes? Vajadzība ir tik liela, ka palīgos nāk pat Aizsardzības ministrija (nav gan skaidrs, kurai no šīm abām iestādēm ir primārās intereses). Iegansts: it kā varot uzsprāgt krievu atstātās sprāgstvielas. Līdz šim gan (20 gadu laikā) nevienš zemes īpašnieks no tām nav cietis – tās tiek atrastas un iznīcinātas. Bet nu pēkšņi – SOS! Jautājums: kas aizvisa tā slēpjas?

Ko darīs LVM ar Zvārdes poligona zemi? Atbilde ir vienkārša: manuprāt, pārdos krieviem. Avīze “The Jerusalem Post” raksta: “...pasīvie latvieši soli pa solim zaudē krieviem savu valsti...”

Latvijas kangari atklāti liek saprast – ja Zvārdes zemnieki ar labu nepārdos, tad tik un tā būs spiesti aiziet, pamest grūtā darbā iekoptu saimniecību.

Vaira Viķe-Freiberga savā prezidentūras laikā “naivos muļķus”, par kādiem viņa uzskatīja latviešus, centās pārliecināt, ka Latvijas zemes pārdošana svešiniekiem nav bīstama, jo “zemi jau nevarot projām aiznest”. Latvijas antiņiem domāta demagoģija! Šī “izglītotā” sieva ļoti labi zina, ka tam, kam pieder zeme, pieder arī vara.

Trīsdesmit grašu iekārdinātie kangari arī to nevar nesaprast.

Mīlie latvieši! Mūsu tautas izdzīvošanai bīstamāka par Lielā mēra epidēmiju senatnē ir kangarisma un mankurtisma epidēmija, kas pārņēmusi Latvijas valsti šodien.

Reiz 11. novembra vakarā Daugavas krastmalā Rīgā tūkstošiem patriotu dedzināja svecītes to mūsu cīnītāju piemiņai, kuri atdeva savas jaunās dzīvības par Latvijas valsts neatkarību un brīvību. Diemžēl ilga atelpa netika lemta, jo divi draugi – fašisti (Hitlers un Staļins) – kopīgi iebrukā Polijā, un sākās Otrais pasaules karš. Kas tika nodarīts latviešu tautai 50 krievu okupācijas gados, mēs zinām (kaut arī ne visu). Rezultāti vēl tagad ir traģiski. Latvijā turpinās kangarisma un mankurtisma epidēmija, ko viltīgi un droši izmanto okupanti.

Mīlie latvieši! Šajā situācijā esam spiesti cīnīties divās frontēs: pret viltīgā, agresīvā kaimiņa plāniem iznīcināt latviešu valsti un, kas ir ļoti sāpīgi un skumji, – arī pret pašmāju kangariem un mankurtiem.

Atļaujiet izteikt sirsni-

Dziļā cienā,

Antonija Ausmane
pensionāre

Pat Krievijas impērija nav mūžīga

Visvaldis Brinkmanis

Impērija veidojusies gadu simtiem. Vispirms apskatīsim dabas dārgumu krātuvi, un jo sevišķi Austrumsibīriju. Pēc tam, kad bija sagrābtas plašas teritorijas, kuras apdzīvoja somugru un citas tautas, sākās “Drang nach Osten”. To 1558. gadā ievadīja bijušais Volgas pirāts un vēlākais cara algotnis Jermaks. Viņš ar saviem kazakiem iekaroja Sibīrijas hana valsti un iekļāva to Maskavijā. Kopš tā brīža sākās Krievijas lielākā dārgumu krātuves iekarošana.

Sākotnēji Sibīrijas galvenie dārgumi bija zvēradas. Pašreizējās bagātības ir nafta, gāze, meži, rūdas. Nesen pasaules masu informācijas līdzekļus aplidoja ziņas, ka Sibīrijā atrastas līdz šim nezināmas cietības dimantu atradnes. No līdzšinējiem ienākumiem par naftu un gāzi pēc PSRS sabrukuma Krievija atguva varenību un ietekmi pasaules politiskajās spēlēs.

Tāču ne vien tas. Arī bez jaunatklātajām dārgumu atradnēm Sibīrija ir pasaules dārgumu krātuve. Demogrāfi paredz, ka ap 2050. gadu Krievijas iedzīvotāju skaits nepārsniegs 100 miljonus. Krievijas teritorija saviem tautie-

šiem kļūst par lielu... Gan ārvalstu, gan arī Krievijas analītiķi nepareizi dēvē šo milzu impēriju par Krieviju. Ja apskatām Krievijas impērijas dabas bagātības, tad redzam, ka tieši Sibīrija ir ļoti dāsni apveltīta ar dabas bagātībām. Pēc zinātnieku aprēķiniem, Sibīrijas resursu potenciāls ir 340 – 380 triljoni dolāru liels. Tas ir divas reizes vairāk nekā ASV, sešas reizes – nekā Vācijā un 22 reizes – nekā Japānā. Taču IKP ziņās Krievija starp 200 pasaules valstīm atrodas 100. vietā...

Gribu uzsvērt, ka minēto resursu lielākā daļa nepieder Krievijai. Tie ir Krievijas koloniju impērijas sagrābtie īpašumi, kas atņemti vietējām tautām un ciltīm. Vai šīs dabas bagātības Krievijas impērijai izdosies paturēt? Tas ir retorisks jautājums.

Krievijas teritorija ir aptuveni puse no Āzijas teritorijas. Otru pusi veido vairākas valstis ar jauktām tautām un rasēm. Novērtējot valstu teritoriju un apdzīvotības sadalījumu Āzijā, redzam, ka aptuveni puse teritorijas pieder Krievijai un puse – pārējām Āzijas valstīm. Tomēr Krievijas daļu apdzīvo tikai 35 miljoni cilvēku, bet pārējo – 4 miljardi cilvēku. Demogrāfijas un migrācijas pieredze rāda, ka cilvēku plūsma dodas no pār-

mazapdzīvotām... Tātad impērijas vadība var gaidīt migrantu masas uz Sibīrijas platībām un pat vēl dziļākām impērijas teritorijām. Turklāt stāvokli apdraud arī fakts, ka jaunus cilvēkus Sibīrijā neapmierina dzīve tālu no pasau-

Protams, lielu masu pārceļošanu uz jaunu dzīves vietu nav vienkārši realizēt. Lai to panāktu, ir nepieciešams neatlaidīgs aicinājums no vienas puses un pārliecinošs spiediens no otras.”

les civilizācijas centriem, tāpēc notiek viņu došanās uz Krievijas Eiropas daļu, Eiropu, ASV, kā arī iekšējā migrācija pašā impērijas teritorijā. Rezultātā kļūst plānāks iedzīvotāju slānis valsts Tālajos Austrumos.

Tikmēr pēdējos gadu desmitos notiek plaša ķīniešu ieceļošana Krievijas Tālajos Austrumos. Viņu pašreizējo skaitu rēķina jau ap trīs miljoniem lielu. Šādu notikumu attīstība nevar neradīt bažas impērijas augstākajās aprindās. Š. g. maijā pēc impērijas augstākās amatpersonas – prezidenta – vēlēšanām tika organizēts Ministru kabinets un izveidota jauna ministrija ar uzdevumu attīstīt Tālos Austrumus, lai jauniem cilvēkiem būtu

iespēja izdevīgi veidot uzņēmējdarbību un tādējādi pārliecinātu viņus nedoties laimī meklēt citur, bet ar savu klātbūtni nosargāt Austrumsibīriju ar tās dārgumiem Krievijai.

Mēs varētu ieteikt Putnam un Medvedevam dro-

šāku ceļu. Lai palielinātu Krievijas spējas pretoties ķīniešu migrantu masām, būtu ieteicams nostādīt tām pretī savus tautiešus, repatriējot 25 miljonus no Austrumeiropas, kur tie tik kuši iepludināti rusifikācijas nolūkos. Baltijas tautas ar sajūsmu Krievijai atdotu pēc Otrā pasaules kara apmetušos krievvalodīgos. Tā būtu līdzīga repatriācija kā vāciešu repatriācija ar lozungu “**Heim ins Reich**” 1939. gadā. Repatrianti kara laikā un pēc kara pārcieta daudz grūtību, bet šodien viņu pēctečiem klājas daudz labāk nekā šeit palikušajiem vietsežiem.

Turpinājums 7. lpp.

“EURO IEVIEŠANAS LIKUMS”

13. decembrī Saeimā pirmajā lasījumā tika izskatīts “Euro ieviešanas likums”. Pirms balsojuma apvienības “Visu Latvijai!-TB/LNNK” frakcija rīkoja diskusijas, pieaicinot gan euro ieviešanas atbalstītājus, gan pretiniekus.

Diskusiju aculiecinieki stāstīja, ka euro atbalstītāju argumenti bija tikai emocionāli un ar faktiem nepamatoti, kategoriski izsaucieni, ka jāpievienojas, jo citādi nevar. Savukārt euro pretinieki – sabiedrībā pazīstami ekonomisti – savu nostāju pamatoja ar skaitļiem un loģiskiem argumentiem.

Diemžēl “VL-TB/LNNK” deputāti pirmajā lasījumā nobalsoja par “Euro ieviešanas likumu”, lai gan plašas saziņas līdzekļos izskanēja cerīga iespējamība, ka vismaz pieci deputāti balsošot pret...

Pēdējais vakars VL rindās – robežupe Eiro

Ainārs Bajinskis

*Tikko izslēgtais
“Visu Latvijai!” biedrs*

Diskusija (par eiro ieviešanu) VL biedru e-pastu apzinošanas tīklā bija izziņota kā pasākums tikai aicinātajiem dalībniekiem. Tomēr oficiālajā VL *twitter* (www.twitter.com) kontā, kad M. Krusts pajautāja, vai var ierasties visi biedri, viņam tika atbildēts: jā, visi biedri.

Kad labu laiku (vismaz pusstundu) pirms diskusijas sākuma es ierados NA biroja ēkā, pie durvīm dežurēja Jānis Eglītis un Jānis Ratkevics un atvainodamies paziņoja, ka mani neielaidīs. [...]

Tad nu skatījies, blakus uz palodzes atspiedies, kā abi Jāņi pilda kontroles funkcijas, visiem prasot, vai ir ielūgums. Ja kāds par to nezināja, kā *dempatriots* Druvis Kleins, tad tomēr visiem tāds agrāk vai vēlāk atradās, un visi atradās birojā, tikai ne es. Kad jau līdz pasākuma sākumam bija pāris minūtes, es izpelnījos īpašu godu. No biroja iznākušie R. Dzintars un I. Parādnieks ieaicināja mani iekšā. Imants Parādnieks gan mani nobrīdināja, lai uzvedos kārtīgi. Tā kā līdz šim nekad nepatīkamiem oratoriem ar krēslu vai puvušu tomātu nebiju metis, tad man ar nelielu neizpratni balsi bija ļoti viegli to apsolīt. Es biju iekšā starp *izredzētajiem*! [...]

Secinājumi

Lata atbalstītāji bija nopietni gatavojušies, bruņoti ar argumentiem, bet eiro gribētāji izskatījās ļoti pavisī. Laikam jau tādēļ, ka otrie zināja – tas viss ir teātris. Ne velti Ošlejs, kurš runāja pirmspēdējais, visu laiku vēroja sanākušos un nebija ne tik emocionāls, bet runāja kā ar cilvēkiem, kuri jau visu nolēmuši, tomer pieklājības pēc vēl uz-

* * *

Kādā no interneta komentāriem, kas lasāmi pie šī raksta, A. Bajinskis raksta:

“Nav godīgi saukt visus par vainīgiem. Konkrētie lēmēji par LV nodevību ir partiju valdes, deputāti. Viņi ir nosodāmi, lamājami, vēlāk tiesājami. Tādi noteikti nav tie VL rindās palikušie, kuri izmanto savu biedra statusu, lai nepieļautu eiro, sasauktā kopsapulcē mainot partijas programmas punktu par eiro un tā liekot no partijas ievēlētiem deputātiem nākamajā Saeimas balsojumā balsot pret eiro ieviešanu. Ja tādos ziniet, aiciniet parakstīt VL kopsapulces sasaukšanu!”

EIRO IEVIESĒJU LOĢIKAS NELOĢISMS

Turpinājums no 1. lpp.

Aleksandrs Kiršteins: Otrkārt, pievienošanās kursu nosaka ES Padome ar savu lēmumu. Lai gan prakse parāda, ka ar esošo kursu (mūsu gadījumā 1 eiro pret 0,7028 LVL) visām valstīm arī tiek samainīta nacionālā valūta, Latvijas Bankas prezidents apliecināja, ka var būt arī izņēmumi, kad Padome nosaka citu kursu. Tas cilvēkiem ir godīgi jāpasaka.

DDD: *Kāpēc valstis, kurās nav eiro, attīstās straujāk nekā tās, kurās ir?*

A.K.: Tāpēc, ka dažas, piemēram, Polija, izmanto “peldošo” valūtas kursu sava tirgus aizsardzībai. Samazina importu un, palielinot savu produkciju, palielina eksportu. Līdz ar to šādām valstīm ir mazāki parādi.

DDD: *Ar ko tad mēs taisāmies iet kopā?*

A.K.: No dzirdētajām “par” un “pret” diskusijām esmu sapratis, ka galvenais eiro atbalstītāju arguments ir: piederēt Eiropas Savienības veiksmnieku kodolam, kuru šobrīd veido Vācija, Austrija, Benilukss, tas ir, valstīm, kurās ir laba ekonomiskā situācija. Tie, kas ir par eiro, nezina kādēļ aizmirst, ka visas pārējās valstis, kuras eirozonai pievienojas vēlāk – Spānija, Portugāle, Malta, Kipra, Slovēnija, Slovākija, ir tomēr zaudētājas. Jāatzīst, ka par Igaunijas ieguvumiem vai zaudējumiem vēl grūti spriest, jo pagājis pārāk īss laiks. Lai gan līdz šim viņiem iet samērā labi, viss var mainīties.

EIRO – ROKFELLERA ATBILDE ROTŠILDAM?

DDD: *Pirms gada Soros Davosas konferencē teica, ka no eiro visvairāk iegūst Vāciju, aizdotot citiem lētu naudu savas produkcijas pirkšanai. Vai jūs tam piekristat?*

Aleksandrs Kiršteins: Eiro ieviešana, kā raksta britu filozofs un rakst-

ciešiem, pie tiem austriešiem, luksemburģiešiem, kuru ienākumi pārsniedz vidējo ES valstu līmeni. Bet kurš to var pateikt – varbūt mēs pamodīsimies blakus portugāļiem, spāņiem vai grieķiem, kas ir bankrotējuši...

DDD: *Atšķirība starp Latviju un Vāciju ir tāda, ka Vācija ražo, bet Latvijas ražošana ir iznīcināta. Vācijai vajag, lai Latvijā būtu eiro, lai mēs būtu atkarīgi no viņu žēlsirdībā atmetajiem grašiem, kurus iztērēsim, pērkot viņu ražotās preces...*

A.K.: Latvijas eksports 2011. gadā bija 6 miljardi latu.

DDD: *Un imports?...*

A.K.: Eiro atbalstītāju arguments ir tāds, ka iespējamā nākamā krīzē bankas, kurām nav, piemēram, mātes bankas Zviedrijā, glābs nevis no Latvijas budžeta, bet gan ar Eiropas Centrālās bankas līdzekļiem un fondiem, kas ir kopējās valūtas stabilitātes mehānisma sastāvdaļa. Taču rodas jautājums: vai tad mums ir jābūvē nākotne, domājot, ka viss atkal sabruks, un mēs atkal no kāda diedelēsīm un aizņemsimies?

Mani interesē, kāpēc, piemēram, Šveice ir bagātā? Tai ir sava monetārā politika, un tā nestājas Eiropas Savienībā. Šveicei ir mašīnbūve, ķīmiskā rūpniecība – gan darbāgaldi, gan pulksteņi, gan ļoti spēcīgs banku sektors. Ja paskatāmies 20. gadsimta sākumu, tad mašīnbūve Latvijā bija vairāk attīstīta nekā Šveicē. Cilvēki, piemēram, nezina, ka gadsimta sākumā Šveicē dažos kantonos automobiļi kā tādi vispār bija aizliegti. Un tad spējīgi inženieri, piemēram, Pontjē atbrauca uz Rīgu, kur strādāja pie *Russo Balt* izveidošanas, jo Šveicē to nevarēja. Un ne jau Šveicē, bet Latvijā bija piecdesmit izcilības gadi (no 1889. līdz 1940.), kad te tika būvēti automobiļi, lidmašīnas, “Minoks”, labākie radioaparāti utt. Tātad nav nekas tāds, ko mēs Latvijā nevarētu iz-

“Taču rodas jautājums: vai tad mums ir jābūvē nākotne, domājot, ka viss atkal sabruks, un mēs atkal no kāda diedelēsīm un aizņemsimies?”

TRŪKST PLĀNA “B”

DDD: *Viens no iemesliem, kāpēc “Visu Latvijai” balsoja “par” eiro, ir it kā šīs valdības stabilitāte. Otrs arguments šādam balsojumam bija tas, kā jūs teicāt, ka nav jau nekas cits, ko piedāvāt. Man šādi argumenti šķiet absurdi. Ja nemaldos, “Visu Latvijai!” devās uz Saeimu, lai kaut ko mainītu, bet, kad ir tāda iespēja, tad nobīstas un turpina kustību pa vecajām slīdēm. Vai tiešām, ja “VL-TB/LNNK” nobalsotu pret eiro ieviešanu, neatrastos cilvēki, kas būtu gatavi īstenot pārmaiņas, kas stātos Rīmševiča vietā?*

Aleksandrs Kiršteins: Jautājums ir pamatots. Bet tad būtu jābūt plānam “B” – “peldošam” lata kursam, kad visi kredīti, kas ir paņemti eiro, tiek pārveidoti latos, kas savukārt dažos gados tiek devalvēti kopā ar iedzīvotāju parādiem. Algas palielinātos, imports kristos, vietējais tirgus atdzīvotos. Diemžēl šādas monetārās programmas nav – neviens to nav izstrādājis, par īstenošanu dzīvē nemaz nerunājot.

DDD: *Kas liedz to darīt, piemēram, jums kā “Visu Latvijai!” biedram? Domāju, ka ir arī pietiekami daudz saprātīgi domājošu ekonomistu, kuri jums labprāt palīdzētu.*

A.K.: Liedz vairākuma Saeimas deputātu un valdības nedrošība.

Latvijā ir sastrādātas daudzas mulķības dažādās ministrijās, kur ir bijušas neveiksmīgas reformas, vai tās beigušās ar katas trofū. Parex jau arī nezaga atšķirībā varbūt no “Krājbankas”. Viņi visu laiku

ieguldīja naudu vērtspāpīros, kuri, tēlaini izsakoties, nosvīla, un Parex tiem līdzī. Nu, un tagad, ja nāks mums cilvēki, kuri, labu gribēdami, sāks drukāt naudu un celt fabrikas, kas, izrādīsies, nevienam nebūs vajadzīgas, tas beigsies ar Ziemeļkorejas variantu – ļoti ātri.

DDD: *Tas ir nepamatots pesimisms. Ik mirkli ir jāmeģina uzlabot un mainīt apstākļus, kādos dzīvojam. Kas ir labāk – būt noteicējiem, uzņemties atbildību un varbūt ciest kādu neveiksmi, vai turpināt būt pakalpiņiem? Kā neatkarīgas valsts finanšu ministram var teikt, ka nedrīkstam pat domāt par nepievienošanas eiro?!*

A.K.: Visticamāk, viņa arguments, ka šeit nav nekāda riska un slīdāk par to, kā ir tagad, nevar kļūt, jo Latvija netērē kā grieķi – mēs esam ļoti pieticīgi, algas mazas... Pie mūsu tirgus, kur veikalā vari nopirkt Ēģiptes kartupeļus un Itālijas salātus, mums nedraud kaut kāda slikta situācija – mums jau šis tirgus ir liberalizēts. Pārejot uz eiro, Latvija it kā kļūst pievilcīgāka investoriem, jo šobrīd esot grūti saprast, kas tas lats tāds ir.

Otrs arguments no eiro atbalstītāju puses ir šāds: pievienojoties eiro, Latvija geopolitiski pilnībā aiziet no Padomju Savienības. Te gan jāpaskatās uz Černogorjes jeb Melnkalnes piemēru, kura, nebūdam Eiropas Savienības valsts, vienpusēji pieņēma eiro. Starp citu, Kosovā arī ir eiro un tur, kā zināms, tirgo narkotikas – viņiem vienkāršāk ir ar eiro. Bet kas notika Melnkalnē?

Turpinājums 8. lpp.

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Andrejs Lucāns

Agronoms Burtņiekos

Turpinājums no
“DDD” Nr.23(277)

ATJAUNOTĀS LATVIJAS LAUKSAIM- NIECĪBAS RAKSTUROJUMS

**No padomju
lauksaimniecības
saņemtais mantojums**

Divu paaudžu laikā (1940. gada 17. jūnijs – 1991. gada 21. augusts) lauksaimniecība tika pārstrukturēta no privātām zemnieku ģimeņu saimniecībām uz padomju saimniecībām (valsts saimniecībām) un kolhoziem (kollektīvām “kooperatīveidīgām” saimniecībām).

Neskatoties uz Latvijas okupācijas faktu un totalitāro valsts sistēmu, utopisko komunisma ideoloģiju, vadāmo “demokrātiju” un tās radītajām ačgārnībām (vārdu neatbilstība darbiem un vardarbīgas agrārās politikas uzspiestas pārmaiņas – no personīgo zemnieku ģimeņu saimniecību likvidācijas līdz mākslīgi radītām kollektīvām industriālām lielsaimniecībām), lauksaimniecība laika gaitā attīstījās un vairoja lauku pievilcību, kas nodrošināja iedzīvotāju piesaisti laukiem.

Atjaunotā Latvijas valsts 1991. gadā mantojumā saņēma karu un dabas katastrofu neskartus mājokļus, infrastruktūru, ekonomiku, izglītības sistēmu, lauk-

“Kopsolis”, kuru vadīja **Ansis Liezers, Visvalža Skujiņa** vadīto kopsaimniecību “Nauksēni” vai Saldus rajona “Jauno Komunāru” ar **Jāni Blūmu** priekšgalā. Labus rezultātus parādīja arī atsevišķas padomju saimniecības, piemēram, **Laimoņa Zālīša** vadītie “Burtņieki” vai **Jūlija Beļauņieka** “Madliena”.

Būtībā katrā rajonā bija saimniecības, no kurām citas varēja mācīties. To vadītāji bija gandrīz ar saimnieka pašapziņu, lai arī pakļauti rajonu pārvaldītājiem, pārējie – labāki vai sliktāki speciālisti un strādnieki. Padomju totalitārajai sistēmai liberalizējoties, valsts un kollektīvās saimniecības ražošanā pamazām tuvojās pirmskara lauksaimniecības līmenim. Taču padomju agrārā sistēmai piemita būtisks trūkums – tā nespēja lauku ļaudis ieaudzināt saimnieka apziņu.

1990. gadā katram valsts iedzīvotājam tika saražots: 607 kg graudu, 705 kg piena, 115 kg gaļas, 305 olas. 1990. gadā katram valsts iedzīvotājam ražoja lauksaimniecības izejproduktu par 733 latiem (88% no 1938. gada ražotā).

KOPSAIMNIECĪBU ATSTĀTĀ MANTOJUMA IZMANTOŠANA ATJAUNOTĀS VALSTS ATTĪSTĪBAI

Ideoloģija un filozofija

Atjaunotās Latvijas lauksaimniecības perspektīvu vārdos un darbos iezīmēja likumdevējos un valsts vadībā izvirzītie cilvēki. Tie izšķīra lauksaimniecības virzību. Ieskatu ejamā ceļā – ideoloģijas un filozofijas – nosprausānā 5. Saeimas 1994. gada 9. jūnija ple-

bai. Protams, **Godmaņa** valdība iesāka graušanu, šī valdība intensīvi to turpina – ne tikai fiziski kapitāla graušanu, bet arī ekonomiski. Es saprotu, ka tā nav jūsu sūtība, jūs nevēlaties, ka, teiksim, attīstītos Latvijas lauksaimniecība, to nevēlas arī padomnieki, kas šeit iebrāuc. Jā... Un tas ir apbrīnojami, ka **Oša** kungs brīnās, kas ir izveidojies laukos, it kā viņš nebūtu piedalījies šajā veidošanā kopā ar **Godmaņa** kungu. To viņš beigās atzina, ka viņi ir strādājuši šos darbus kopā... Vislabākais būtu, ja no “Latvijas ceļa”, es pat varētu nosaukt grupu, kura, teiksim, ļoti, nu man tā liekas, ļoti ienīst zemniecību un lauksaimniecību... Kā lūdzu? (Starpsauciens no zāles: “Nosauci!”) Jā, es nosaukšu – tie ir **Oša kungs, Kehra kungs, Krištopana kungs, Platā kungs** un vēl kāds kungs varbūt.

Un principā vajadzētu varbūt pamainīties – tos zemniekus, kam ir apgriezieni un kam ir galva uz pleciem, ielaist Finanšu ministrijā, un šos kungus aizlaist vienu ciklu lauksaimniecībā izmēģināt roku. Protams, ļoti daudz aizietu bojā – kaut kas tur no lauksaimniecības produkcijas, bet izmēģināt vajadzētu.”

Šo ideoloģiju un filozofiju turpmāk atbalstīja un realizēja valsts virzību noteicošas personas, piemēram, kaut vai **Jānis Naglis**:

“Ja mēs tagad paskatāmies, tad kapitāla koncentrācija jebkurā gadījumā notiek. Tālāk... iespējas bija visiem pilnīgi vienādas. Ja kādam pietrūka smadzeņu, kā pie tiem uzņēmumiem nokļūt, tad jāvairo nevis tie, kas viņus noprivatizēja, bet tie, kuri nebija pietiekami mācījušies, kuriem nebija izpratnes, tai skaitā par mežonīgo kapitāla uzkrāšanu, – tad tur vaina jāmeklē. Jo ar kādiem likumdošanas aktiem var nodrošināt aizliegumu iegādāties vienu vai otru uzņēmumu? Nekā!” (**L. Lapsa, K. Jančevska**, “Kampējs”, 206. lpp.).

Te **J. Naglim** ir neapstrīdama taisnība – kā biznesmenim, kuram motivācija un dzinējspēks ir neierobežota personīgā labuma gūšana par katru cenu.

Taču tāda ideoloģija un filozofija nedrīkstēja un nedrīkst būt nacionālas valsts reformu un tālākas attīstības pamatā. Likumdevēji un valsts vadītāji ir atbildīgi par reformu virzību valsts un tautas, nevis izveicīgāko personu savtīgās personiskajās interesēs.

Pieredze apstiprina, ka projekta veiksmi nodrošina uzstādījumi, to sacerētāji un realizētāji. Diemžēl, pēc neatkarības atjaunošanas zemi denacionalizējot, Saeimā neatradās partija,

kas nostātos pret zemes izpārdošanu un par valsts īpašumu saimniecisku un godīgu privatizāciju. Neatradās arī tādi valsts vadītāji.

Teiktajam apstiprinājumu saklausām bijušā vēstnieka **Valda Krastiņa** pieredzē:

“Latvija neatkarību atguva bez jebkādas ārējo parādu nastas, ar vērtīgiem īpašumiem un ražošanas iespējām. Taču premjers **Godmanis** vēl 90. gadu sākumā deklarēja, ka rūpniecība un lauksaimniecība mums nav vajadzīga. Latvija būs banku un pakalpojumu sniedzēja valsts. Un te ir rezultāts.”

Latvijas valsti un lauksaimniecību graužošo ideoloģiju un filozofiju izklāstīja arī **Māra Gaiļa** valdības politiskā padomniece **Māra Simane**:

“Apšaubāms ir koncepcijas pamatpieņēmums, ka Latvijas lauksaimniecībai jābūt galvenajam valsts iedzīvotāju pārtikas nodrošināšanas avotam. Nodrošināšana ir kapitālietilpīga. Ir saimnieciski efektīvāk iepirkt pamatproduktus no ārzemēm, kur tos var lētāk ražot, jo valstīm ir izejvielas, lielāka platība, piemēroti klimatiskie apstākļi.” (“NRA”, 29.04.1996.).

“Situācija ir ļoti vienkārša: ja mēs atveram durvis pasaulei, tad mums jāsaprot, ka visi spēles noteikumi tiek mainīti, ka mums ir iespējas iet un pirkt zemi Dānijā, ja mums ir tāda nauda un vēlēšanās, savukārt dāņiem braukt šurp un pirkt zemi šeit,” – dažus gadus vēlāk bezatbildīgi un demagoģiski paskaidroja Valsts prezidente **Vaira Vīķe-Freiberga**.

Runas un ierosinājumi par zemes aizsardzību ilgstoši ir palikušas Saeimu un valdību nesadzirdēti. Valdošo nostāju zemes jautājumā atklāj Zemes dienesta vadītājs **Guntis Grube**:

“Mums nekad nav bijis politiska uzstādījuma noskaidrot, vai zemes īpašnieks ir pilsonis vai nepilsonis, vai pastāvīgais iedzīvotājs, jo Ministru kabineta noteikumi par kadastro vešanu tādu šķirošanu neparedz.” (“LĀ”, 12.02.2002.).

“Latvijā ārvalstnieki varēja iegādāties īpašumā neierobežota lieluma lauksaimniecības un mežsaimniecības zemi. Tiem nebija nepieciešams ne nodzīvot Latvijā zināmu gadu skaitu, ne arī nodarboties ar lauksaimniecību vai mežsaimniecību, ne pašam jāvada saimniecība, lai varētu iegūt īpašumā šo zemi. Latvija taču bija pasludinājusi neierobežotu liberalismu, un pat lepojās ar to, ka valsts nesniedz nekādu aizsardzību saviem dabas resursiem.

Vēl vairāk, laikrakstā “Dienas bizness” parādījās toreizējo ministru **O.**

Kehra un **E. Levita**, kā arī toreizējā Latvijas Bankas prezidenta **E. Repšes** kopīgais paziņojums, kas bija vērstas pret to, ka Latvijas zemes jāsauglabā Latvijas pilsoņiem, un bez jebkādiem pierādījumiem apgalvoja, ka “Ārvalstnieku īpašumi Latvijā (...) var veicināt Latvijas integrāciju pasaules ekonomikā, gan arī valsts ilglaicīgu drošību”. Paziņojums parādīja, ka **O. Kehrim, E. Levitam** un **E. Repšem** trūkst atbildības pret Latvijas tautu, un tie neizprot stāvokļa bīstamību. Jo tauta bez zemes vienmēr būs pakalpiņš tiem, kam ir īpašumtiesības uz zemi,” – tā raksta Dr. habil. agr. , profesors **Artūrs Boruks** (02. 05. 2006.).

Noziedzīga vīzija

2009. gada 23. marta “Latvijas Avīzes” numura intervijā tika izjautāts **Andris Šķēle** – bijušais zemkopības ministra **D.Čeģera** vietnieks, lauksaimniecības produkcijas pārstrādes uzņēmumu pārraudzītājs, privatizācijas projektu apstiprināšanas komisijas loceklis un tās darbības koordinators, Ministru prezidents.

Par norādi, ka mums tagad ir “slikti”, “grūtības”, bet nav skaidri nospraustu mērķu, nav termiņu, kad tas beigsies, ekspremjers ir optimists.

“Tā gluži nav (...) Mūsu situācija vēl ir relatīvi laba. Mums nevajadzētu sludināt, ka Latvijas tautas ieceltie, augstajos amatos esošie cilvēki ir tie sliktie ļaudis, kā saka – nelieši, kuri plānveidīgi ir noveduši valsti līdz kliņķim (...) Jā, lauksaimniecība jāindustrializē, lai mēs

varam tirgoties un konkurēt, ja mūsu zemnieks, no eironaudām subsidējis, nopērk tehniku Ls 100 000 vērtībā, tad viņam šī dārgā tehnika jāspēj noamortizēt noteiktā platībā (...) Tas, kas ir vajadzīgs, ir lauku industrializācija!” – savu viedokli neapstrīdami pauž ekspremjers **Andris Šķēle**, bet to “nerentablu saimniecību, ar kuru uzturēšanu līdz šim nodarbojās viena partija,” nākotni redz ieplūšanā lielajā industriālajā saimniecībā.

Tā ir noziedzīga vīzija – latviešu tautas padziļšana no savas zemes. **A. Šķēle** valsti redz vienkāršoti – kā lielu rūpniecības uzņēmumu, kā biznesa subjektu. Šāds **A. Šķēles** viedoklis, kā kabineta inženiera, no lauku un zemnieku nacionālās būtības un sūtības tālu stāvošas personas, ir saprotams. Tas sasauca ar viņa vēl 2000. gadā pausto lauksaimniecības nākotnes vīziju – pareģojumu, ka “lauksaimniecībā dominēs koncentrēta, specializēta un tehnoloģiski moderna agrārā industrija, un tuvāko 10 gadu laikā strādājošo skaits laukos samazināsies vēl par 150 000,” kad statistika uzrādīja vairs vien 135 000.

Par šo noziedzīgo ieceru nopietnību savā laikā zemnieku sanāksmē Skrundā paziņoja **A. Šķēles** valdības zemkopības ministrs **Alberts Kauls**:

“Šī valdība dara visu, lai Latvijas lauksaimniecību izpostītu un iznīcinātu.”

Par šīs patiesības izpaušanu ministru padzina, taču šodien jāatzīst viņa paziņojuma pravietiskums.

Turpinājums būs...

Biedrības “Latvietis” SLUDINĀJUMS

Ir iznākusi izcila grāmata – “Būt latvietim”. Iegādājies sev, uzdāvēni bērniem un mazbērniem. Grāmatas “Būt latvietim” galvenais mērķis ir latviskums un latvietība. Latviešu tauta ir mūsu ģimene, un mūsu personiskās ģimenes ir tikai lielās saimes mazās šūniņas. Latvija bez latviešiem kļūs par vienu no mums svešām pasaules valstīm.

Būt latvietim nozīmē pilnveidot sevi. Lielas lietas top no mazām. Pat tad, ja jūs tikai cenšaties, arī tas jau ir daudz.

Grāmata noteikti ir jāizlasa katram, kas vēlas dzīvot, attīstīties un darīt kaut mazumiņu savas, ģimenes, tuvinieku un visas mūsu tautas labā.

Un, ja katrs no mums sāks vismaz ar mazu sevis daļu, mēs jau būsim kļuvuši par tādiem latviešiem, kuri spēj paši lemt un saskatīt, kas ir patiesi svarīgi.

Grāmatu var nopirkt biedrības “Latvietis” birojā Matīsa ielā 79, Rīgā, un grāmatnīcās, kā arī pasūtīt internetā www.latvietis.lv.

Tālrunis uzziņām: 29247998

saimniecību ar 2 540 300 ha izmantojamās zemes, no tās 1,6 miljonus hektārus meliorētas, industriālas ražošanas ievirzes kolhozus un padomju saimniecības ar izbūvētiem ražošanas un sabiedriskās dzīves centriem, ar apmierinošu daudzumu darbaspēka un lauksaimniecības tehnikas. Lauksaimniecībā bija nodarbināti 233 000 strādnieku un speciālistu.

Kollektīvās saimniecības, kuras vadīja saimnieciski apdāvināti cilvēki, sasniegta slavējamu ražošanas un strādājošo dzīves līmeni. Kā izcilas saimniecības var minēt, piemēram, Valmieras rajona kolhozu

nārsēdē sniedza deputāts **Juris Janeks**:

“Koleģi deputāti! Šodien mēs esam tādā vēsturiskā brīdī, kad mēs dzirdējam **Oša kunga** runu. Tā bija kā tāda gulbja dziesma par zemniecību (zālē smieklī). Man ir grūti pateikt, kā uzdevumā **Oša** kungs strādā, viņa un, es teiktu, arī **Kehra kunga** metodes ir tādas smalkākas, bet ar ekonomiku viņi ir gatavi zemnieku piebeigt galīgi. Tāda metodika jau bija arī **Leņinam** un **Staļinam**. Viņi tikai iznīcināja fiziski un ļoti prasti, bet šīs ir smalkākas metodes. Es tikai nezīnu, ko zemnieki ir nodarījuši pāri šai valdi-

SVĒTUMA ZAIMOŠANA

Dievs mirst, kad bojā iet valoda, ko, tautai dzimstot, devis (latviešu teika).

Bet kas notiek ar valsti, kad ir likumi, kas atļauj pīrgāties par valsts simbolu – karogu?

Vēl nesen, kad sirpis un āmurs palika nemodīgs, arī *biedri* pārtaisījās par *kungiem*, un kopš 1990. gada 7. novembra pat ar likumu atļāva plīvot Latvijas karogam. Protams, ja vairs nevar tramdīt cieņas apliecinātājus karogam, var pieņemt likumu (uz 3 lapaspusēm) “karoga apsmiešanai” – pie slotas

prezentētu attieksmi pret savas valsts simbolu, devās pieredzējušais pavārs ar komandu, lai izveidotu *ēdamu Latvijas karogu* (no sarkanajām bietēm un biežpiena), par kuru visi, kas to notiesājuši, teikuši atzinīgus vārdus! Vai par iespēju Latvijas karoga atveidu izlaist caur zarnu traktu? Domādams neizdomāsi!

Pēc pavāru veiksmīgās Latvijas prezentācijas Briselē, pašu Daugavas krastmalā trula *jefiņa* plastmasas gabala (Latvijas karoga krāsās) dedzināšana tāda

“Mūsu karogs ir vienīgais pasaulē, kura krāsas izsaka, kā ir gūta Latvijas valsts.”

kāta ar sirpi un āmuru galā. Izlikās, ka nav node-rīgi Latvijas valsts padomi, kā lietot valsts simbolu un kādas krāsas izmantot karoga rotājumam. Šodien jau mūsu likumdevēji sacerējuši *kopotos rakstus*, paredzot, ka ar Latvijas karoga atveidu var dekorēt un pārklāt rasolu bļodas u.tml. Un ne tikai Latvijā.

Tādā kārtā ar amatper-sonu svētību uz Briseli, lai

ļauna tumsonība vien ir...

Mūsu karogs ir vienī-gais pasaulē, kura krāsas izsaka, kā ir gūta Latvijas valsts.

Ceru, ka “DDD” lasītāji apetītes rosināšanai nelū-rēs uz valsts simbolu, lai pēc tam to... No sirds no-vēlu 2013. gadā spēku un atbalstu!

Sirsnībā

DainaŠķiezna-Elsberga

Okupantu ziediņi...

Pēteris Lielpēteris

Jelgavā

Esmu vecs vīrs. 1941. gada 14. jūnijā lopu vagonā mani aizsūtīja uz Sibīriju. Latvijā izdevās atgriezties tikai 1958. gadā. Tēvu – Latvijas atbrīvošanas kara dalībnieku – nomocīja Vjatlagā (1942. gadā).

Mani radās dziļas bažas par Ušakova-Amerika komandas iespējām atkal pārņemt Rīgas vadību. Tam pamatā, manuprāt, ir Ušakova spējas apvienot visus Latvijai ne-lojālos spēkus – sākot no Rubika komunistiem, kas slēp-jas aiz “sociālistu” izkārtņes, līdz mūsu pašu kanagriem un kangariem (“Gods kalpot Rīgai”).

Latviskās partijas ir sašķēlušās līdz absurdam. Ja “Vienotība” un “VL-TB/LNNK” vēl varētu iekļūt Rīgas domē, tad trīs pārējās (“Reformu partija”, ZZS) – maz ticams.

Tātad krasi samazinās latviešu partiju izredzes atgūt Rīgas vadību. Lai mazinātu tādu nevēlamu perspektīvu, manuprāt, mums visiem spēkiem jāskaidro lojāliem Lat-vijas pilsoņiem, kāpēc nedrīkst balsot par Ušakova bloku:

1. “Saskaņas centrs” enerģiski atbalstīja otro valsts valodu. Nav vajadzības pierādīt, ka tas nākotnē neizbē-gami novestu pie neatkarīgas Latvijas bojāejas.

2. Vai Eiropas valsts galvaspilsētas mērs var būt cil-vēks, kas publiski rupji lamājas krievu “mātes” vār-diem?...

3. Ušakovs ļauj Latvijai naidīgiem cilvēkiem (Rafaļs-kis) mācīt skolēnus pašvaldības skolā.

4. “Saskaņas centram” ir sadarbības līgums ar Krievi-jas valdošo impēristu partiju “Vienotā Krievija”. Vai SC nav “Vienotās Krievijas” Latvijas filiāle?

5. “Saskaņas centrs” grasās atšķelt Rīgu no pārējās Latvijas. Pirmais solis – apturēta dalība Latvijas Pašval-dību savienībā. Kādi būs nākamie soļi?

Tādēļ mums, latviešiem un mums lojāliem cittautie-šiem, jāliek lietā visi spēki, lai apturētu Ušakova uzvaras gājienu Rīgas domē.

Lai palīdz mums Dievs!

Par Otrā pasaules kara dalībnieku SAMIERINĀŠANU

Aivars Gedroics

Pēdējā laikā rezonansi Saeimā ir ieguvusi Valsts prezidenta Bērziņa ideja, ka esot nepieciešams “sa-mierināt” Otrā pasaules kara veteranus un **pie-šķirt visiem tā dalīb-niekiem vienādu statu-su**. Uzreiz būtu jājaudā: vai tad šobrīd starp šiem vecajiem cilvēkiem notiek kāds karš? Manuprāt, viņi sadzīvo mierīgi, pat tādos strīdīgos datumos kā, pie-mēram, 16. marts, 9. maijs vai 1. jūlijs nekādu nopiet-nu fiziska rakstura dom-starpību nav bijis, dūru cī-ņas uz ielām nenotiek, liķi vātrūmēs nemētājas...

Par ko tad prezidents ir tā norūpējies, kāda *samie-rināšana* viņam ir vajadzī-ga? Acīmredzot viņš un viņu atbalstošie politiskie spēki pilda kādu politisku pasūtījumu, kura uzde-vums ir kārtējo reizi vie-nādot latviešus ar okupan-

“Otrā pasaules kara dalībnieks”, kam pie-nāktos visādas privilēģijas, uz kara noziedzniekiem, tāpat uz tiem, kas nav ie-saukti armijā Latvijā... utt., u.tj.p., bet vispār ideja esot laba un apsveicama. Un kā lai tā nebūtu, ja to izvirzījis mūsu “mīlais, la-bais, gādīgais” prezidents, kurš vienlaikus ir arī val-došās koalīcijas stabilitātes garants. Kas vēl var būt svarīgāks *mutēs bajāriem*, viltus patriotiem par *silto vietīņu* saglabāšanu?...

Kāds tad izskatīsies Sa-eimas izstrādātais likum-projekts? No informācijas, ko esmu guvis no saziņas līdzekļiem, jāsecina, ka šo statusu saņemot visi Latvijas pilsoņi (cik no-protams, līdz ar to arī na-turalizētie okupanti), kuri tikuši **piespiedu** kārtā ie-saukti Vācijas vai PSRS ar-mijā. Tātad tie komunisti un komjaunieši, kas 1941. gada jūnijā brīvprātīgi de-vās bēgļu gaitās kopā ar

“Par ko tad prezidents ir tā norūpējies, kāda samierināšana viņam ir vajadzīga? Acīmredzot viņš un viņu atbalstošie politiskie spēki pilda kādu politisku pasūtījumu...”

tiem, kā arī reizi par visām reizēm likt saprast, ka Ot-rajā pasaules karā kritušo karavīru piemiņas diena var būt vienīgi 8.maijs vai 9.maijs, kad pie viena varēs arī lustīgi nosvinēt “vieno-tās Eiropas dienu”. Un lat-viešu leģionārs, kas devās aizstāvēt savu zemi pret Austrumu barbaru uzbru-kumiem, ja arī nav sliktāks par krievu tankā šurp at-braukušo dzērāju Vaņu no *Muhosranskas* sādžas, tad labāks arī noteikti nav.

Zinot visu līdzšinējo (4.maija režīma) presiden-tu politisko nostāju vēstu-res un nacionālajos jautā-jumos, arī par A. Bērziņu un viņa idejām nevajadzētu brīnīties – viņš godam tur-pina priekšgājēju iesāktu. Interesanti gan ir pavērot “labo” un “slikto” Saeimas deputātu pozīciju šajā sa-karā. “Saskaņas centrs”, kas savulaik bija ierosinājis piešķirt īpašu statusu t.s. “antihitleriskās koalīcijas” cīnītājiem, bet netika Saei-mā atbalstīts, uz šo Bērziņa ideju raugās skeptiski, jo nedrīkstot “atbrīvotājus” *bāzt vienā maisā* ar “fa-šistiem”. Šajā ziņā viņi ir diezgan konsekventi un tā-pēc pelnījuši zināmu cieņu par savas nostājas nelokā-mību, lai gan tā, protams, ir klaji naidīga Latvijai un latviešiem. Savukārt, otrā

puse – t.s. nacionāli no VL-TB/LNNK, kuri savu-laik vēlējas panākt (vismaz vārdos) Nacionālās preto-šanās kustības dalībnieka statusa piešķiršanu Latvie-šu leģionāriem, prezidenta ideju ir gatavi uzņemt ar *urravām*, protams, izsa-kot zināmas iebildes par to, ka nevajadzētu attieci-nāt jaundibināmo statusu

PSRS armiju un vēlāk ie-stājās Sarkanajā (Padom-ju) armijā, tādu statusu it kā nedabūšot. Tas būtu pa-reizi un taisnīgi, taču līdz ar to sanāk, ka Latvju Pat-rioti, kas jau 1941.–1942. gadā, lai atriebtu Baigā gada noziegumus, pieteicās policijas bataljonos, kurus drīz vien sāka izmantot kā regulāro armiju, tāpat arī tie leģionāri, kas iestājās šajā veidojumā paši, ne-gaidot iesaukšanas pavēs-ti, šo statusu nesāņemtu. Savukārt, tas pats Vaņa no *Muhosranskas* sādžas, ja nebūs paslinkojis aiziet savulaik uz Naturalizā-cijas pārvaldi, bet tagad uz PID-u pēc LR pilsoņa pases, gan ar tādu tiks ap-pveltīts. Cik noprotams, tad (viltus) Nacionālo apvienī-bu šī kārtība apmierina, nekādus protestus pret to no viņiem neesmu ne re-dzējis, ne dzirdējis.

Tāpat nav skaidrs, kā-diem kritērijiem būtu jāat-bilst “kara noziedznieka” statusam – acīmredzot, lai padomju pusē karojošajam tādu piešķirtu, jābūt ECT spriedumam, kā, piemē-ram, V.Kononova lietā, bet vācu pusē karojošajiem, baidos, pietiks ar *kompro-māta* saņemšanu no Vizen-tāla centra un tamlīdzīgām iestādēm. Nav skaidrs arī tas, vai PSRS pusē karojošo veteranu aktīvā dalība pēc-kara gados, tā laika termi-noloģiju lietojot, “bandītis-kās pagrīdes” apkarošanā, varēs būt par šķērslī god-pilnā statusa piešķiršanai, – pēc visa spriežot, jāseci-na, ka laikam gan ne.

Vārdū sakot, atliek vien secināt, ka **šis likums domāts galvenokārt “pa-reizajā” pusē karojošo**

Andris Bērziņš ar “antihitleriskās koalīcijas” cīnītājiem.

Foto: www.president.lv

sarkanarmiešu reabili-tācijai, kuri pašreiz “brī-vajā” Latvijā netiekot pie-nācīgi cienīti, bet leģionāri labākajā gadījumā saglabās tādu pašu statusu, kāds tas ir šobrīd – ne šis, ne tas...

Kādas ir manas perso-nīgās domas? Protams, es atzīstu, ka vairums cilvē-ku tajā laikā neizvēlējās, kurā pusē karot, bet bija sava laikmeta upuri. At-zīstu arī, ka abas lielvaras nedomāja par mūsu tautas nacionālajām interesēm, bet izmantoja mūsu tau-tiešus kā *lielgabala gaļu*, lai nebūtu jānogalina sa-vējie tautieši. Vienlaikus es nekādi nevaru piekrist, ka abās pusēs karojošie vīri un sievas būtu vienādi vērtējami. Un šeit pat nav tik būtiski – brīvprātīgi vai piespiedu kārtā kāds iestā-jās vienas vai otras valsts armijā. Svarīgi ir – **kādas sekas bija vienas vai ot-ras pusēs cīņai?!**

Mēs varam bezgala daudz spekulēt par to, kas būtu noticis, ja karā būtu uzvarējis Hitlers, cik tad labi vai slikti būtu dzīvot latviešiem; šoreiz es pie-tā nepakavēšos. Atzīmēšu vien to, ka šobrīd Latvijā vāciešu tikpat kā nav, ne-kādas paliekošas negatīvas sekas vācu pusē karojošo ļaužu cīņa mūsu valsts ie-dzīvotāju nacionālajam sa-stāvam nav atstājusi. Tieši pretēji – sākoties Otrajam pasaules karam, Vācijas vadonis savus tautiešus sauca mājās, uz Vāciju, un lielākā viņu Latvijā dzīvo-jošā daļa šim aicinājumam atsaucās, un patlaban at-griezties Latvijā ne viņi, ne viņu pēcnācēji nekāro.

Turpreti pēc Latvijas “at-brīvošanas no fašistiem” Latviju masveidā pārplu-dināja savā nospiedošajā vairumā naidīgi noskaņoti militāro un civilo okupan-tu pūli no citām “brālīga-jām” PSRS republikām, kuru skaits, kad 1990.gada 4.maijā tika deklarēta for-mālā neatkarība, bija tuvu miljonam. Šī kļaidoņu var-za nebūt netaisās atgriez-ties savās mītnes zemēs, bet turpina parazitēt Lat-vijā, sagādājot fiziskas un morālas ciešanas pamat-tautai – latviešiem.

Un tā nu sanāk, ka tie, kas cīnījās PSRS pusē, ar savu darbību – lielākoties gan, protams, neapzināti – aktīvi sekmēja šo nozie-

dzīgo Latvijas kolonizā-cijas procesu. Lūk, kādas negatīvas sekas atstājas karošana t.s. “antihitle-riskās koalīcijas” rindās, tās joprojām nav novērs-tas, un nekas neliecina, ka tas varētu notikt tu-vākajā nākotnē. Un tāpēc es uzskatu, ka nedrīkst vienādot vienas un otras puses cīnītājus – arī tad, ja abi ir latvieši, kas iesaukti piespiedu kārtā Latvijā un pēc pārliecības bijuši Lat-vju Patrioti, kas vislabāk karotu savas valsts armijas rindās. Ko nu vēl runāt par okupantiem, kas mums ir tikai no vienas – no PSRS puses, jo kādu vācu tauti-bas Vērmahta zaldātu vai viņa pēcteci ar uguni gaišā dienas laikā šeit neatrast!

Lūk, tāpēc es uzskatu, ka Leģiona un policijas batal-jonu cīnītāji, vienalga, vai tajos nonākuši brīvprātīgi vai piespiedu kārtā, ir pel-nījuši pagodinājumu no Latvijas valsts puses, bet pretējā pusē karojošie – nav! Tikai, manuprāt, tā kā Latvijas valsts nav piedali-jusies Otrajā pasaules karā, tad nekādu “kara dalībnie-ka” statusu šiem cilvēkiem nav jāpiešķir. To, ja kāds vēlas saņemt, tad lai prasa no valstīm, kas uzsāka šo karu – no PSRS un Vācijas.

Cits jautājums ir par **nacionālās pretošanās (pret otrreizējo PSRS okupāciju) dalībnieka statusu** – to tik tiešām vēl dzīvie, vācu pusē karojušie Latvijas pilsoņi būtu pel-nījuši, un par to arī būtu jācīnās nacionāli noskaņo-tiem deputātiem, ja vispār šajā Saeimā kaut viens tāds ir, par ko es personīgi nopietni šaubos. Bet šī ide-ja, ko izvirzījis prezidents Bērziņš, man ir kategoris-ki nepieņemama, un es ļoti ceru, ka gan “Daugavas Vanagi”, gan Nacionālo karavīru biedrība arī ļoti aktīvi cīnīsies pret Latvi-jas Brīvības cīnītāju un tās kapraču vienādošanu.

Starp vienkāršajiem cil-vēkiem šobrīd naida nav un nebūs arī turpmāk, bet tas nenožīmē, ka mums jāpār-raksta vēsture un jāmaina vispārzināmu notikumu interpretācija, izdabājot Eiropas “politikorektuma” prasībām.

**LATVIJU LATVIEŠIEM!!!
NĀCIJAS INTERESES
AUGSTĀK PAR VISU!!!
CĪŅAI SVEIKS!!!**

Divdesmit viens zaudēts gads

Turpinājums no 1. lpp.

Valsts vara, tās attiecīgās struktūras un dienesti nepieciešamo pretsparu šiem Latvijas naidīgajiem spēkiem pienācīgi neizrāda – viņus neizraida no valsts! Tāpēc dažādi *mirski, lindermani, girsi, gaponenki* kļūst aizvien drošāki, agresīvāki un nekaunīgāki. Viņi nupat netraucēti un veiksmīgi “desantējās” Latvijas austrumu pilsētās – Daugavpilī un Rēzeknē, kur ar sev līdzīgiem domubiedriem visā nopietnībā apsprieda(!) Latgales apgabalā problēmas un jautāju-

bet Latvijas Ģenerālprokuratūra paziņoja, ka A. Kalviša rīcībā “nav saskaņā noziedzīga nodarījuma pazīmes...” Turklāt prokuratūra paziņoja, ka 2007. gada 8. februārī Saeima pieņēma un Valsts prezidente (19.02.2007.) izsludināja likumu par pilnvarojumu Ministru kabinetam parakstīt (07.08.1997.) parafēto Latvijas Republikas un Krievijas Federācijas līguma projektu par Latvijas un Krievijas valsts robežu, kas deva likumīgu pamatu

bija Latvijas Republikas 6. Saeimas (priekšsēdētāja Ilga Kreituse) 1996. gada 22. augustā pieņemtā latviešu tautas sen gaidītā Deklarācija par Latvijas okupāciju, kas atgādināja pie varas esošajiem, ka ir jāveic Latvijas deokupācija, dekolonizācija, derusifikācija (DDD). Bet valsti vadošie cilvēki visu laiku ir tik ļoti aizņēmti ar daudzo tautsaimniecības objektu privatizāciju – zemes, mežu, jūras transporta un citu valsts grūti kontrolējamu objektu izpārdošanu, nodošanu beznodokļu zonās, ka nemaz neatliek laika veikt vienu no galvenajiem uzdevumiem – valsts deokupāciju, dekolonizāciju, derusifikāciju un citu valstij svarīgu lietu sakārtošanu. Šim svētajam darbam plašas un likumīgas iespējas dod arī vairakkārt presē, dažādās konferencēs un juridiskajā literatūrā daudzkārt pieminētie starptautiskie tiesību akti: 1. Zēnēvas 1949. gada Konvencija – okupētājvalsts nedrīkst izvest no okupētās zemes tās iedzīvotājus, pārvietot tos un okupētā teritorijā ievest okupētājvalsts pilsoņus;

2. 1960. gada Eiropas Padomes atzinums, ka Latvija ir okupēta valsts;

3. 1967. gada Eiropas Savienības dalībvalstu balsojums par rezolūciju kas nosodīja ārzemnieku iepludināšanu okupētajā teritorijā un varmācīgu pamatiedzīvotāju etniskās struktūras maiņu, pārvietojot pamatnācijas iedzīvotājus, kā tas notika Latvijā;

4. 1983. gada Eiropas Parlaments pieņem rezolūciju, ka Latvija ir okupēta, kolonizēta un rusificēta valsts, un uzdeva Baltijas valstu

kolonizācijas problēmu novirzīt izskatīšanai ANO Dekolonizācijas apakškomisijai;

5. 1984. gada ANO Cilvēktiesību komisija jēdzienu “nacionālā drošība” skaidrojumā uzsverts, ka katras valsts pamatnācija, kuras pastāvēšana ir apdraudēta, var pieņemt tādas likumus, kas šo apdraudētību novērstu;

6. 1987. gada Eiropas Parlamentārā asambleja pieņemtajā rezolūcijā paziņo: “Asambleja nožēlo faktu, ka piespiedu imigrācijas rezultātā Baltijas valstis tiek pakļautas asimilācijai, kas tuvina tās nacionālās identitātes pazaudēšanai”, un PSRS Baltijas valstīm uzspiestajam režīmam ir raksturīgas visas koloniālisma pazīmes.

Neizprotami, kāpēc Latvija vilcinās ar valstij vissvarīgāko jautājumu risināšanu. Cik dzirdēts, tā pati Eiropa “mūs vairs nesaprot”... Jāsāk tam ticēt. Kādiem mērķiem tad valsts augstākajām personām šī draudīgā, agresīvā piektā kolonna nepieciešama – vai lai iedzīvotos aizvien jaunās, nevajadzīgās ķibelēs un nepatikšanās?

Latvijas pamatnācijai ir tiesības pieprasīt no Valsts prezidenta, valdības un Saeimas nodrošināt valstī likumiem atbilstošu civilizētu kārtību, cilvēkiem garantētu darbu, drošību, stabilitāti un labklājību. Jāpieprasa kolonistiem aizvākties uz neatgriešanos!

Augstās amatpersonas, sāciet godīgi un atbildīgi pildīt tautai tik nepieciešamos pašu pieņemtus lēmumus, likumus, deklarācijas, kā arī atbilstošas konvencijas.

Pat Krievijas impērija nav mūžīga

Turpinājums no 3. lpp.

Turklāt Baltijas vācieši Baltijas novados bija dzīvojuši daudzu paaudžu ilgumā, bet krievi Austrumeiropā lielākoties dzīvo tikai divas trīs paaudzes. Tādēļ, lai tiek realizēts lozungs **“Domoi na Roģinu!”**.

Atcerēsimies ne visai senu vēsturi. Pēc Otrā pasaules kara risinājās bijušo koloniju impēriju sabrukums. Daudzas kolonijas atguva neatkarību: Indija, Alžīra, Kenija, Birma, Kambodža, Koreja u.c. Ne vien atguva nolaupīto neatkarību, bet bijušās koloniālvalstis no atbrīvotajām teritorijām aizvāca arī savu karaspēku, **bijušos pārvaldes ierēdņus, viņu ģimenes, kā arī pārējās civilpersonas.**

runās it kā nenosoda migrāciju Krievijā, bet asi nostājas pret anklāvu veidošanos. Vienlaikus Krievijas līdzšinējā politika izveidojusi masīvus krievvalodīgo anklāvus Baltijas valstīs. Tomēr mums nevajadzētu satraukties, jo ar jaunu Tālo Austrumu Attīstības ministrijas veidošanu Krievija nesekmīgi mēģina nostāties pret ķīniešu anklāviem Krievijā. Krievvalodīgo anklāvus Baltijas valstīs likvidētu impēriju īslaicīgi glābjoša tautiešu migrācija jeb repatriācija no Austrumeiropas. Par ķīniešu un citu migrantu anklāvu likvidēšanu lai domā Putins pats.

Impēriju rašanās un sabrukšana nav nekas jauns

“Mēs varētu ieteikt Putinam un Medvedevam drošāku ceļu. Lai palielinātu Krievijas spējas pretoties ķīniešu migrantu masām, būtu ieteicams nostādīt tām pretī savus tautiešus, repatriējot 25 miljonus no Austrumeiropas, kur tie tikuši iepludināti rusifikācijas nolūkos.”

Koloniju impērija PSRS sabruka dažus gadu desmitus vēlāk, bet aizvākt militāros un civilokupantus impērijas varas pārmantoņi negrasījās. Tādēļ Austrumeiropā vēl joprojām uzturas 25 miljoni krievvalodīgi, kas ir nevēlams piedēklis iepriekš paverdzinātajām Austrumeiropas tautām. Latvijā tādu ir gandrīz 1 miljons. Daļa no viņiem ir nepilsoņi, bet daļa, Latvijas Saeimas saaukumu deputātu neprāšu dēļ, ieguvuši pilsoņu tiesības, lai gan kopumā ir palikuši latviešu tautai naidīgi elementi.

Protams, lielu masu pārceļošanu uz jaunu dzīves vietu nav vienkārši realizēt. Lai to panāktu, ir nepieciešams neatlaidīgs aicinājums no vienas puses un pārliecinošs spiediens no otras. Realizējot šādu repatriāciju, Putins iegūtu 25 miljonus cilvēku papildinājumu. Austrumsibīrijas krievvalodīgo skaits pieaugtu līdz 60 miljoniem, bet Austrumeiropas valstis atbrīvotos no okupantiem – rusifikatoriem.

Pēdējos mēnešos Medvedevs un Putins vairākās pasaules vēsturē. Krievija jau gandrīz tūkstoš gadus ir valdījusi un izmantojusi milzīgas platības un lielas iedzīvotāju masas Eiropā un Āzijā. Tā ir piedzīvojusi huņņu, tatāru, leišu-poļu, zviedru, franču, vāciešu iebrukumus, dumpjus un revolūcijas, neveiksmes un uzvaras – un nav pārstājusi plesties plašumā. Savu lielāko triumfu un izplatību tā pārdzīvoja pēc Otrā pasaules kara, un reti kādam ienāca prātā doma, ka jau 50 gadu laikā sāksies tās sabrukums. Sabrukums tiek paredzēts 2015.–2030.–2050. gadu posmā. Lai kāda arī nebūtu impērijas pašslavināšanās, tās noriets nav novēršams.

Impērijas iekarojumi sagrauz iekarotāju. Iekarojumu svars ir kļuvis pārāk liels. Vēl gan turpinās mēģinājumi sabrukumu, ja ne novērst, tad vismaz attālināt. Tāds ir mēģinājums izveidot Eirāzijas Savienību. Pat, ja izdotos šo Savienību izveidot, Savienībā pirmo vijoli spēlētu Ķīna un ķīnieši. Lielkrievijas sapnis par varenu lielkrievu impēriju būs (un jau tagad ir) izsappnots.

LATA PRETINIEKU CENZŪRA?

Turpinājums no 2. lpp.

Bet cenas auga, dzīves līmenis pasliktinājās, kļuva redzama rupja, kļāji kliecdoša diskriminācija subsīdiju sadalē un citur. Vai tad Eiropas Parlamentā savēlētie āži par dārzniekiem, kā Rubiks, Ždanoka un Mirskis, skatoties uz Maskavu, kaut ko labu lems latvju tautai?!

Arī tagad piesauktais absurds, ka, balsojot par iestāšanos Eiropas Savienībā, esot bijis iekļauts arī jautājums par eiro ieviešanu, ir salti meli, jo tāda jautājuma nebija. Nupat tika pasludināts, ka Saeima pirmajā lasījumā jau nobalsojusi par “Euro ieviešanas likumu”, kad tautas vairākums to negrib, saskatot nacionālas valūtas zaudēšanu un suverēnitātes ierobežošanu.

Tikai 13 procenti gribot šos svešos cionistu papīrišus... Taču deputāti, Ministru kabinets un elite uzskata, ka viņiem ir “lielopa tiesības” neieklausīties tautas balsi. Sava lieluma mānijā, pārkāpjot savas pilnvaras, viņi grib

saviem maizes devējiem – latvju tautai – sasiet rokas un aizsiet muti.

Tautai atliek pēdējā iespēja – ar referendumu aizstāvēt valstiskumu. Mums pavisam nesen uzspieda svešo pārkrievošanas referendumu ar vēlmi okupantu valodu pārtaisīt par valsts valodu. Tagad mums pašiem referendumā ir jāaizstāv savas tiesības, kuras ignorē ievēlētie ielikteņi, kas kalpo svešiem kungiem!

Lai kā kangari pazemo mūsu nacionālo valūtu ar govīm, cūkām, siļķēm un citiem surogātiem, un ir atšķirība kā naktij ar dienu no brīvvalsts valūtas, tomēr lats tik un tā ir tuvs un mīlēts, kaut arī degradēts un apsmiets.

Kādreiz tāda pati varas elite ar slēptiem nodomiem izzaga, izlaupīja, iznīcināja Latvijas saimniecisko dzīvi. Daudzi ir kļuvuši par miljoniāriem, kas bagātībā var sacensties ar turku sultānu, bet tauta nabadzībā nevar “savilkt galus kopā”. Tikai viens

blēdis un izzadzējs nav aizrestēm iespundēts. Tā arī tagad, kad tauta tiek ap-

ieviešot eiro, nebūs paradīzes dzīve, bet gan pretējais, negatīvais rezultāts, – tad

“Lai kā kangari pazemo mūsu nacionālo valūtu ar govīm, cūkām, siļķēm un citiem surogātiem, un ir atšķirība kā naktij ar dienu no brīvvalsts valūtas, tomēr lats tik un tā ir tuvs un mīlēts, kaut arī degradēts un apsmiets.”

krāpta, bet viņi būs balti, tīri, un kādam par nodevību tiks piedāvāts postenis Briselē, taču cietumā nevienš nesēdēs...

Vai tie, kas ar putām uz lūpām mums sludina eiro labumus un gluži vai apzvēr, ka visi tikai iegūs, un nevienš neko nezaudēs, arī cenas necelsies, varētu būt godīgi un atbildēt par saviem vārdiem un sludināto??? Ja visi sludinātāji, kas saņēmuši rožaino propagandu no ES, bez vilcināšanās atkāptos, kad,

Opričņinas principi mūsdienās

Ivars Redisons

Latvijas Juristu
biedrības dibinātājs

Tiesības uz taisnīgu atlīdzību par darbu un atšķirīgas attieksmes aizliegums – šie Eiropas tiesību pamatprincipi ir seni un izriet pat no Bībeles. Latvijā 2/3 iedzīvotāju ir kristieši, bet valdība un partijas ir Eiropas tiesību fanāti. Deklarēts tik milzīgs atbalsts svarīgākajām tiesībām! Jautājums vienīgi – kāpēc tad posts, nabadzība un brutāla varmācība pret cilvēku Latvijā kļūst arvien dziļāki?

“Eiropā katrs pilsonis var teikt: “Valsts – tas esmu es.” Pie mums valsts iedalās konkrēti valsti un tās pavalstniekos, tas ir, mūsu tauta neidentificē sevi ar valsti. (...) opričņina nospēlēja galveno lomu, tautas apziņā formulējot tādas valsts struktūru. (...) Stingra tautas nodalīšana divās nevienlīdzīgās daļās – tajos, kas ir pie varas un tajos, kam tās nav – kļūst par galveno principu.”

Šis citāts ir no krievu domātāja Dmitrija Proskurjakova raksta. Būtišķā Austrumeiropu jau piecīsimt gadu ilgumā ietekmē doktrīna, kuru 1547.gadā izveidoja par Krievijas pirmo caru kronētais Ivans IV, pazīstams arī kā Jānis Briesmīgais. Doktrīnā ir iekļauta opričņina – īpaša pārvaldes sistēma un savs karaspēks jeb būtišķā varmācības mehānisms un

filozofija vienlaikus. Būtu vērts padomāt par opričņinu kā mūsu zemapziņas arhetipa ietekmētāju...

Jānis Briesmīgais (valsts vara) sāka baidīties pat no saviem uzticamajiem kalpiem, tuviem radniekiem un draugiem un ienāda bajārus, saskatīdams viņos savus ienaidniekus, dumpiniekus un nodevējus. Un tā viņš sadalīja valsti divās daļās, iegādādams sev īpašus miesassargus (iekšējās drošības vienību), saukts par opričņikiem, kuri atradās cara personīgajā dienestā un veidoja īpašu pārvaldi. Opričņiki viņiem piešķirto varu izmantoja ļaunprātīgi, apspieda tautu, atņēma īpašumu; laupīšanu pavadīja slepkavības un spīdzināšanas. Taču cars redzēja viņu uzticamību un padevību, tādēļ tos nesavaldīja.

Saviem opričņikiem Jānis Briesmīgais nemaksāja algu, bet pavēlēja: **kam jums alga, ja vara ir dota!** No tiem laikiem ieviesās un līdz mūsu dienām ir arī saglabāties šis netikums – izspiest naudu, izmantojot amata stāvokli.

Ačgārnā veidā netikums ir pieņemts sabiedrībā – cilvēki parasti nosoda nevis varmākas, bet gan upurus, ja tie meklē taisnību: sak, ko tu izlec, labāk būtu samaksājis.

Manuprāt, absurda ir prakse, ka Rīgas pašvaldības policija katru gadu ieplāno policijas darba uzturēšanai iegūt naudu ap 0,4 miljonus latu ar naudassodu palīdzību, tas ir, militarizētai vienībai izejot ielās un sodot rīdziniekus.

Tāpat amorāls plāns bija saistīts ar 7 miljoni latiem, kurus valsts (Finanšu ministrija) bija iecerējusi iegūt ar fotoradaru palīdzību. Uzskatu, ka naudassodu ieguves plāns ir varas negodprātība – ne tikai pēc Eiropas likumiem, bet arī Latvijas.

EIRO IEVIESĒJU LOĢIKAS NELOĢISMS

Turpinājums no 4. lpp.

Aleksandrs Kiršteins: Tur jau visvairāk ir tieši krievu oligarhi, kas izved savu naudu no Krievijas, arī ēnu ekonomikas lielie miljardieri – viņi ieguldīja naudu Melnkalnes nekustamos īpašumos. Tas ne- notiktu, ja tur būtu kāda vietējā nauda, kas varētu būt šaubīga un katru gadu tur tiktu devalvēta par 3–5 procentiem.

Diemžēl demokrātijā procesus nosaka vairākums. Es varbūt gribu dzīvot tādā valstī, kas līdzinās Šveicei, to grib varbūt vēl kādi pieci procenti, bet “Vienotība”, “Reformu partija” grib Eiropas Savienību un eiro – tā tad vairākums.

A.K.: To es neteicu, es citēju, ko raksta Nikolass Hagers...

DDD: Viņš jau nav vienīgais, kas to raksta, un aizvien vairāk mēs uzzinām vēsturiskās patiesības.

A.K.: Manuprāt, nav vēl rasta atbilde uz jautājumu: vai Eiropas Savienība nav savzvērestības rezultāts?

Tečere pateica: “Šī vienotā valūta tiks ieviesta tikai pār manu līķi.” Tečeri no politiskās skatuves novāca, kā mēs zinām, cilvēks, kurš strādāja pie Rokfelleru, – viens no kādreizējiem viņa fonda darbiniekiem Kisindžers, kas pēc tam bija ļoti ietekmīgs valsts sekretārs. Viņš bija

viēšanu?

Aleksandrs Kiršteins: Kad zviedri pievienojās Eiropas Savienībai, eiro vēl nebija, tādēļ tas nav piemērs, kuru varam izmantot. Jautājums ir cits – mēs neesam ar balsojumu noteikuši laiku, kurā pievienosimies eiro. Nobalsojot referendumā, mēs neteicām, ka, sabrūkot eirozonai, mēs tai pievienosimies. Doma bija tāda: ja būsīm tik bagāti, ka nezināsim, kur likt latus, pāriesim uz eiro. Problēma ir tā, ka pašreizējai valdībai nav plāna, kas notiks, ja eiro neieviesīs.

Valdība baidās no aizdevu reakcijas, kāda būs, ja nepildīsim solījumu pievienoties eiro.

DDD: Bet cik gan mēs neesam mānīti! Mēs zaudējam savu pašcieņu, iznīcinām savus cilvēkus tikai tādēļ, lai kāds nepadomātu, ka mēs viņiem neatdosim 5 latus. Nu, neatdosim! Tāpēc, ka viņš no mums jau paņēmis 100 latus. Kāpēc mums viņam vēl piecītīs jāatdod?! Man tas nav saprotams.

A.K.: Likums par pievienošanas eiro pieņemts tikai pirmajā lasījumā – paskatīsimies, kas notiks tālāk. Vairākums domā, ka, ieviešot eiro, situācija nevar pasliktināties. Protams, mēs jau varam, atsakoties no latviešu valodas un pārējot uz angļu, vēl tālāk ģeopolitiski nostiprināt savu drošību. Kauns klausīties, kādas mulķības Saeimas debatēs pauž “Vienotības” deputāte Čigāne – somiem esot 1300 km robeža ar krieviem, un, lai viņi to nosargātu, Somija nolēma pāriet uz eiro. Tad ir jautājums: kāpēc viņi negrib stāties NATO? Bet NATO viņi negrib stāties tieši tāpēc, lai nekaitinātu Krieviju, lai viņi varētu ar to tirgoties un pelnīt. Tātad tam ar to nav nekāda sakara.

Lai Latvija saglabātu latu, jāmaina visa politika, domāšana. Jābūt pavisam citai mentalitātei. Šaubos, ka tie cilvēki, kas atdeva Abreni, ir gatavi realizēt Latvijā kaut kādu neatkarīgu, nacionālu politiku.

DDD: Es saprotu, ka no tiem, kas šodien ir pie varas, nav jēgas gaidīt radikāli pozitīvas pārmaiņas, jo, ja būtu, viņi sen jau būtu kaut ko darījuši. Bet, vai jūs tiešām domājat, ka valsts nav spējīga savā iekšienē atrast gudrus cilvēkus? Nu, neesam taču mēs tādi idioti, lai nespētu būt saimnieki savā zemē.

A.K.: Mēs visu ko varam atrast. Ja 19. gadsimta beigās ar tā laika izglītību mēs varējām uztaisīt divriteni, bet pēc dažiem gadiem ražot jau automobiļus Leitnera un Rīgas Vagonu rūpnīcās, tad var visu ko. Bet tad ir jābūt sistēmai. Tu jau nevari paņemt vienu vai divus cilvēkus un visu mainīt. Jāmainās visai Latvijas Bankai.–

Lai gan tikai apmēram astoņi procenti tagad atbalsta tūlītēju pāreju uz eiro, bet, apmēram, četrdesmit divi un pat vairāk uzskata, ka nevajag steigties, ārkārtas vēlēšanu gadījumā vairums atkal nobalsotu par “Vienotību”. Cilvēki it kā ir sašutuši, ka viņiem neļauj izteikties vai ka atdota Abrene, bet viņi iet un balso par “Vienotību” esošo Pabriku, kurš atdeva Abreni... Ja būtu referendums pret eiro ieviešanu 2014. Gadā, un vairums nobalsotu “pret”, pieprasot valdību mainīt monetārās politikas kursu, ārkārtas vēlēšanās nobalsotu par “Vienotību”, un riņķa dancis sāktos atkal no jauna. Brīnumi nenotiek. Pat, ja tauta nolemtu atlikt eiro ieviešanu, lats savu surogāteiro statusu nezaudētu, jo tas ir cieši piesaistīts eiro.

DDD: Vai tad nevar atsaistīt?

A.K.: Tad ir vajadzīgs speciāls lēmums, bet tas tad ir pilnīgi cits kurss. Ja tik daudz gadu ir strādāts un kaut kas sasniegts, ka nav inflācijas...

DDD: Bet arī darbs un cilvēki Latvijā vairs nav. Nez kāpēc cilvēki brauc projām, nevis paliek Latvijā – ar visu valsts izaugsmi, par ko no rīta, pusdienā, un vakarā stāsta.

A.K.: Varbūt tas arī ir “izaugsmes” patiesais cēlonis... Ja no Latvijas aizbraukušie pagājušajā gadā caur bankām uz Latviju pārskaitījuši 350 miljonus, pieļauju, ka tikpat daudz viņi ir atveduši skaidrā naudā. Un, ja valsts vēl ir ietirgojusi par uzturēšanās atļaujām 350 miljonu, tad tas ir viens miljards piedesmit, precīzi pusotrs miljards eiro skaidras naudas, kas ir ieplūdis bez jebkādiem procentiem.

DDD: Bet par kādu cenu?! Kur paliek cilvēciskais faktors, izpostītās ģimenes?

A.K.: Tā ir tēma atsevišķai sarunai. Mani baida tas, ka ir iedīgļi jaunam nekustamā īpašuma bumam. Redzu, kā cilvēki būvē jaunās mājas. Tātad līdzekļi ir, jo maksā amatniekiem “uz rokas”, bez nodokļiem. Tātad tā ir kaut kāda ievestā nauda.

DDD: Bet nav zināms, no kurienes tā nauda. Kaut kā neticas, ka latvietis, strādājot Anglijā kaut kādā fermā vai lasīdams sēnes, var tik daudz nopelnīt, lai atbrauktu un par miljoniem nopirktu īpašumus...

A.K.: Mēs ļoti labi zinām, kas tā ir par grupu – tie cilvēki, kuriem ir miljoni, kuri pērk īpašumus Kiprā vai Londonā.

DDD: Čigānes pārlicība, ka, ieviešot eiro, mēs kļūsim neatkarīgāki no Krievijas ir blefs – tieši pretēji, mēs varam kļūt vēl atkarīgāki...

Intervēja Liene Apine

Šobrīd mums ir divas alternatīvas: vai nu mēs ieviešam eiro, vai arī saglabājam latu kā Latvijas – neatkarīgas, suverēnas valsts – valūtu.

DDD: Kādēļ mums lats, kuram ir segums – zelta un valūtas rezerves, jānomaiņa ar eiro, kas ir bezvērtīgs papīris? Eiro vienīgā vērtība ir tik, cik drukāšanai izlietotais papīrs un krāsa. Varbūt aiz centieniem ieviest eiro patiesībā slēptas vēlme par šo nevērtīgo papīri iegūt maksimāli visu, kas Latvijai pieder? Lats tomēr ir valsts suverenitātes simbols.

A.K.: Cilvēku apziņā diemžēl eiro ir stabilāks par latu.

DDD: Vai jums nešķiet, ka tas ir nācīgas pašcieņas trūkuma apliecinājums? Nesen viesojoties Lielbritānijā, no vietējiem britiem jutu nevilnotu lepmumu, ka viņiem ir mārciņa, nevis eiro. Viņi mudināja mūs, latviešus, saglabāt latu. Starp citu, drīzumā Anglija gatavojas rīkot referendumu par izstāšanos no Eiropas Savienības...

A.K.: Nesen vēl Blērs solīja, ka viņi obligāti ieviesīs eiro.

DDD: Nu, solīja, bet darbi nesekoja. Bet mūsējie pat bez solījumiem gatavi atteikties no visa nacionālā. Tā tomēr ir pakalpība, un visi jūsu uzskaitītie eiro ieviesēju argumenti balstīti uz Latvijas Bankas un valsts vadības visus šos gadus īstenotās noziedzīgās politikas.

A.K.: Mūsu problēma nav valūtas nosaukumā, bet aplamajā politikā. Es gribētu dzīvot tādā valstī kā Šveice, kurai ir sava spēcīga Banka, sava valūta, sava politika. Ja visiem deputātiem Saeimā būtu sajūta, ka pievienošanās eiro viņiem ļoti pasliktinās dzīves apstākļus, neviens tad par to nebalsotu – visi cer, ka būs labāk.

DDD: Jūs pats teicāt, ka tās ir tādas Rokfelleru, Rotšildu spēlītes. Kāpēc mums tajās jāpiedalās?

tas, kas vadīja tieši uzbrukumus Tečerei, kura zaudēja partijas kongresā un bija spiesta atkāpties. Un viņas vietā ielika Meidžoru tikai tad, kad viņš apstiprināja, ka Anglija pievienosies eiro. Bet tā nebija viņa vaina, ka solījumu neizdevās piepildīt. Anglijai bija ekonomiskās problēmas, kur nospēkuleja Soross, un notika milzīgs mārciņas kritums, pēc kura viņi bija spiesti devalvēt mārciņu. Tātad bija inflācija – viņi pievienošanās kritērijus gluži vienkārši nevarēja izpildīt. Un pēdējais, kurš solīja, ka Anglija pievienosies eirozonai, bija Blērs. Viņam par to tika solīta arī Eiropas prezidenta vieta. Bet Blērs iesaistījās Irākas karā, un, atšķirībā no Latvijas, britiem tas nepatika, viņš zaudēja – principā viņš politiski tika iznīcināts. Tādējādi Bilderbergas klubs arī nav visvarens, viņš būtu ielicis Blēru par Eiropas Savienības prezidentu un angli būtu ieviesuši eiro, bet nesanāca.

DDD: Šis piemērs apliecina, ka tādus kā Bilderbergas klubs var uzvarēt tikai tauta, kurai nepatika Blēra politika, iesaistot Lielbritāniju Irākas karā. Cilvēku neapmierinātība bija acīm redzama, tādēļ viņš varu zaudēja. Tas ir tautas vienotā spēka faktors...

A.K.: Jā, taisnība.

VAI MŪSU PAŠU STULBUMS?

DDD: Kad izskanēja priekšlikums rīkot referendumu par eiro ieviešanu Latvijā, eiro ieviesēji sāka skandināt, ka, balsojot par iestāšanos ES, esam piekrituši arī eiro ieviešanai. Kādēļ Zviedrijai šāds arguments neliedza rīkot referendumu par eiro ie-

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2